28 ŞUBAT SONRASININ BİLANÇOSU:

LAİKLEŞEN İSLAMCILAR, SOLCULAŞAN MİLLİYETÇİLER

28 ŞUBAT SONRASININ BİLANÇOSU:

LAİKLEŞEN İSLAMCILAR, SOLCULAŞAN MİLLİYETÇİLER

Dr. Seyfi SAY

GÖKPINAR KİTAPLARI

İSTANBUL 2023

Bismillâhi’r-Rahmâni’r-Rahîm.

El-hamdu li’llâhi Rabbi’l-‘âlemîn. Ve’s-salâtü ve’s-selâmu ‘alâ Rasûlinâ Muhammedin ve ‘alâ âlihî ve sahbihî ecma’în.

İÇİNDEKİLER

BÜYÜK OYUN

Yeni Şafak‘tan **Yusuf Kaplan** 23 Mayıs 2021 tarihli yazısında şöyle diyordu:

> Türkiye, iğrenç bir **küresel operasyon**la karşı karşıya!
>
> Dört bir taraftan kuşatılmış durumda. Dış kuşatmaya karşı bir de içeriden kuşatma operasyonu yiyoruz!
>
> Ülke art arda patlatılan skandallarla kaosa sürüklenmeye ve yönetilemez algısı oluşturularak müdahaleye hazır hâle getirilmeye çalışılıyor!
>
> Buna sessiz kalınamaz!
>
> **İdeolojik / siyasî farklılıklarımızı unutacağız!**
>
> Türkiye'yi hallaç pamuğu gibi savuracak küresel saldırıyı tek yürek tek bilek olarak püskürteceğiz!
>
> **Mevzi, vatandır.**
>
> **Gerisi, teferruattır.**

Görüldüğü gibi, "vatan" ve "teferruat" kelimelerini kullanarak **Atatürk'e selam** göndermeyi unutmamış.

Dolambaçlı yoldan, sağ eliyle sol kulağını tutarak, **"İdeolojimizi, siyasî düşüncemizi bırakacağız, Atatürkçülükte buluşacağız"** demiş oluyor; farkında değil.

Rejimin derin ve has adamları kimi nasıl "kekleyeceklerini" iyi biliyorlar.

*

Benzer bir söylemi **Kemal Kılıçdaroğlu** da seslendirdi, "Vatan elden gidiyor, ideolojik farklılıkları düşünmenin zamanı değil" dedi ve Altılı Masa'yı kurdu.

Mevcut iktidara karşı, ideolojik farklılıkları bir tarafa bırakarak, **İstiklal Harbi**'nin başlangıcında Ankara'da gerçekleştirilmiş olduğu gibi, bir birlik sağlayacaklarını, birlikte mücadele edeceklerini söyledi.

İşe bakın ki bu noktada da iktidar ile muhalefet arasında benzerlik vardı.

Erdoğan da ikide bir İstiklal Harbi'nden söz etmeye başlamış bulunuyordu.

2014 yılında cumhurbaşkanlığı seçim kampanyasını Samsun'dan başlatmıştı, bir başka seçim kampanyasının başlangıç noktası ise kongre şehri Sivas'tı.

Ancak, bu İstiklal Harbi analojisi talihsiz bir benzetmeydi.

Talihsizdi, çünkü, biraz "uzun erimli" düşünenlere bu benzetmenin, İstiklâl Harbi sonrası **İstiklâl Mahkemeli** yılları hatırlatacağını farkedemiyorlardı.

*

Şeriat'te (İslâm hukukunda) ticarete ilişkin şöyle bir kaide vardır: Bir alışverişte, malın evsafının ve ödenecek bedelin başlangıçta kesin olarak belirlenmesi gerekir.

Birisine bir iş yaptırırken de böyledir, iş tanımı ve ücreti belli olmalıdır.

Yani, "Tamam sana bir mal vereceğim (ya da, hele sen şu işi bir yap) parasını sonra konuşuruz" türünden bir alışveriş ya da iş akdi (Şeriat'e göre) caiz değildir.

Merhum Medineli/Beykozlu Hacı Osman Efendi, bir sohbetinde şöyle birşey diyor: Bir tacir, tamam sen malı al, parası kolay, hallederiz diyorsa, mutlaka seni aldatacaktır.

Tamam, iktidarı göndermek için anlaşıyorsun da, sonra ne olacak?

Mesela bu iktidarın **İstanbul Sözleşmesi** bataklığına tekrar çamur taşıyacaksan, değişen ne olacak?

*

Yusuf Kaplan'ın sözlerine dönelim..

Kuşatma olarak adlandırdığı durum yaşanıyor diye, ideolojik/siyasî farklılığımızı neden unutalım?

Ki, bu kuşatma denilen şeyin baş sorumlusu da bugünkü iktidar.

Tabiî bunda, **Davutoğlu** gibi eski iktidar ortaklarının da payı var.

Mesela, bir taraftan **Suriyeliler** ile görüşme yaparken diğer taraftan onları Amerikalılara satmadılar mı?

Sen, yanı başındaki komşunu bile "**ulusal çıkar**" ve "**vatan**" putları için elin gâvuruna satarsan, elbette sen de bir gün satılırsın!..

el-Cezaü min cinsi'l-amel; **Karşılık, amelin cinsinden olur**.

*

Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi, dinsizlik ve imansızlıkla (yani "dünya görüşü anlamındaki ideoloji" olarak İslam'ı, İslam'ın siyasî düşüncesini, devlet/vatan anlayışını terk ederek) vatanseverlik taslayanlara şu soruyu yöneltmiştir:

"Ev satmakla evin haremindeki namusu satmaktan hangisi daha ağır bir alçaklıktır?"

İman söz konusu olduğunda vatan da teferruattır.

FİTNE ZAMANI, DÜŞMAN OKLARI VE İSTANBUL SÖZLEŞMESİ

Akit gazetesi yazarı Ali Karahasanoğlu, "Kötü niyetli biz miyiz, KADEM mi?" başlıklı yazısında şunları söylemiş:

> Bu ülkede, **dine mesafeli** ne kadar **feminist** var ise.. Ne kadar **gayrimeşru birlikteliği savunan solcu, sosyalist, komünist, ateist** tip var ise..
>
> ***Kur'an*** öğretimine karşı çıkan, **kadının başındaki örtünün yasaklanmasını**, imam hatiplerin kapatılmasını isteyen ne kadar despot kafa var ise..
>
> Muhafazakar insanları **gerici** olarak gösterip, **hakaret eden** ne kadar kendini beğenmiş aristokrat var ise..
>
> Daha özele gireyim..
>
> AK Parti'nin amansız düşmanları arasında yer alan, bu partiye kapatma davası dahil, genel başkanını siyasetten men etmek için çeşitli oyunlar tezgahlayan ne kadar hukukçu var ise..
>
> Belki şöyle özetleyebiliriz..
>
> Bugün AK Parti'den sonra en yüksek oyu alan CHP'nin içinde ne kadar isim var ise..
>
> Hepsi, abartmıyorum, istisnasız **İstanbul Sözleşmesi'nden yana**..
>
> Bu taraftarlık, tek başına, İstanbul Sözleşmesi'nin yanlışlığını gösterir mi?
>
> Tabii ki göstermez..

*

Karahasanoğlu "**hukukçu**" olduğu için, birşeyin doğruluk veya yanlışlığının karşı ya da taraftar olanların kimlikleri üzerinden belirlenmesinin **tek başına** bir ölçüt/kıstas olamayacağının farkında.

O yüzden ifadelerini, **"Bu taraftarlık, tek başına, İstanbul Sözleşmesi'nin yanlışlığını gösterir mi? Tabii ki göstermez.."** diye bitiriyor.

Şayet mantıksız boşboğaz bir ukala olsaydı muhtemelen şöyle derdi:

"Derler ki, İmam Şafii'ye, ***fitne zamanı** haktan yana olanları nasıl tanıyabiliriz* diye sormuşlar. ***Düşman oklarını takip edin**, onlar size hak ehlinin kim olduğunu gösterir* demiş."

*

Evet, böyle diyenleri de, yazanları da görme, böylesi ukalaların saçmalıklarını dinleme bahtsızlığını yaşamış bulunuyoruz.

O kadar ki, Prof. Faruk Beşer gibi bir fıkıhçı (İslam hukukçusu) bile bir yazısında farklı bir konu için İmam Şafiî'ye ait olduğu iddia edilen bu söze atıfta bulunuyordu.

Şahsen, **İmam Şafiî** gibi deha sahibi bir müçtehidin yukarıdaki sözü söylemiş olacağını zannetmiyorum.

Söylemiş olsa bile, bunu **genel bir kaide** olarak değil, spesifik/belirli bir olay için, sadece mahalline masruf olmak üzere söylemiştir diye düşünüyorum.

Fakat söylemiş olamaz.

*

Hak ehlini belirlemede ölçü, dostun ya da düşmanın attığı okun yönü olamaz.

Bir defa bu ölçüt, düşmanın biliniyor olması **varsayımı** üzerine kurulu.

Düşman biliniyorsa, zaten saflar belli demektir, artık ok atmalarını beklemek **ahmaklık** olur.

İkincisi, proaktif ya da aksiyoner bir bakış açısına sahip değilsen, sende inisiyatif diye birşey yoksa, zihniyet ve amel açısından **düşmanın stratejisine bağımlı** isen, kolaylıkla aldatılır ve yanlış yöne sevkedilirsin.

Düşman, senin mantığını (daha doğrusu mantıksızlığını) biliyorsa, kafanı karıştırmak için hiç olmadık yönlere **ok atabilir**. Ve sen, gidip körlemesine birilerinin hak ehli diye eteğine yapışabilirsin.

Bu yüzden, **fasığın/düşmanın haberini araştıracak**, içyüzünü anlamaya çalışacaksın, gösterdiği hedefi hemen hak ya da batıl ehli kabul etmeyeceksin.

*

Bu noktada ölçü, **Hz. Ali** r.a.'in sözüdür: ***Lâ ta'rifi'l-hakka bi'r-ricâli, i'rifi'l-hakka, ta'rif ehlehû.***

Hakkı, ister dost, ister düşman olsunlar, insanlarla tanımayacaksın. Önce hakkı bileceksin. Hakkı bildiğin zaman, ehlini de bilirsin.

Cemel Vakasını, Hz. Ali ile Hz. Ayşe (ve Zübeyr bin Avvam ile Talha bin Ubeydullah r. a.) ihtilafını düşünelim. Bu fitnede **hak ehli**nin kim olduğunu gösterecek "**düşman oku**" nerededir?

*

Günümüz **kıblesi seyyar** zamane vatanseverlerinin hak-batıl kıstasları da zaman ve zemine göre değişiyor.

Seyyar.. Oynak..

Bir bakıyorsunuz “**düşman oku**” edebiyatı yapıyorlar, bir bakıyorsunuz, **Fethullah Gülen** gibi taa başından itibaren **gizli servis yönlendirmesiyle** hareket etmiş bulunan sözde gönül ehli hoşgörücüleri destekliyorlar.

*“Ya hu **düşmanın attığı felaket okları Siyasal İslam**‘ın üzerine yağıyor, Fethullah gibi ılımlıların ise hem yerel hem de küresel düzeyde önü açılıyor”* demiyorlar.

İslam devleti retoriğini/söylemini terk etmeyen, **Erdoğan**‘ın taa Mısır ve Tunus’a kadar yaymaya çalıştığı “**Şeriat’i boşverin, en iyisi laiklik**” retoriğine (sükut ikrardan gelir fehvasınca) dolaylı destek vermeyen müslümanlara gelince ise standartları hemen değişiyor.

Düşman okunu unutup “**Marjinal**leri boşverelim” türküsünü çığırmaya başlıyorlar.

Ve onlara, **“yabancı istihbarat servislerinin oyuncağı olma” gibi** İblis’in bile parmak ısırarak izleyeceği alçakça bir iftirada bulunabiliyorlar.

Düşmanın okları edebiyatı yapmalarını geçtik, düşmandan önce ok atıyorlar.

*

Burada sorun şu:

Birileri meseleyi böyle tartışmakla bir **gizli servis / istihbarat görevlisi** gibi konuşmuş ve hassasiyet sergilemiş oluyorlar. (Ne yazık ki Faruk Beşer de bu kervana dahil.)

Böylece areket noktaları **dinî** duyarlılık olmaktan çıkıyor, **laik** devlet haline geliyor.

Suçladığınız kişilerin böyle bir dış bağlantısı olduğunu size yerli istihbaratçılar söyle**t**miyorsa, hangi somut/müşahhas bilgiye dayanarak böyle konuşabiliyorsunuz?

Bu dış bağlantı iddiasında doğruluk payı olsa bile -ki bu, kesin değil-, söz konusu söylemleri benimseyen herkes için geçerli olamaz.

Böylesi bir **genelleme** yapmak, iftira atma alçaklığı sergilemekten başka birşey değildir.

*

Böylesi konularda öncelikle adamın söylediğine bakarsınız, doğru mu yanlış mı diye.

Yanlışsa, karşı çıkarsın.

Doğruysa yapacak birşey yok..

“Söyledikleri doğru ama, dış güçlerin adamı” diyorsan, “söylediklerinden ve savunduklarından” dilini çekecek, salt onun ajanlığı meselesine odaklanacaksın.

“O adam ajan, o halde söylediği doğruları da dövelim” şeklindeki bir manyaklığın müptelası olmayacaksın.

Sonra, laik (siyasal dinsiz) rejimin derin adamlarının asıl derdinin o “doğrular” olmadığından, ajanlık yakıştırması üzerinden o doğruları itibarsızlaştırmaya çalışmadıklarından da emin olamazsın.

Olamazsın, çünkü istihbarat örgütlerinin (gizli servislerin) rutini **yalancılık**tır. Bunun adını algı operasyonu, psikolojik savaş, özel harp vs. koyarak meslekî beceri, meziyet ve fazilet haline getirmişlerdir.

Onlar sana yalan söyleyip seni dolmuşa bindirdiklerinde yaptıklarından utanmazlar, tam aksine meslekî başarı sergiledikleri için yaptıklarıya gurur duyar, övünürler.

İnanmazsan ***TRT***’nin Teşkilat dizisini ilk bölümünden başlayarak izle.

SOLCULAŞAN MİLLİYETÇİLER, LAİKLEŞEN İSLÂMCILAR

Aksiyon dergisinden Aydoğan Vatandaş, 2007 yılında, Amerikalı bir akademisyenle, Prof. Dr. Jenny White'la Akparti'nin ideolojisiyle ilgili bir röportaj yapmıştı. Prof. White, "Sizce AK Parti'nin geleceği, Türkiye'de İslamcılığın geleceğidir denilebilir mi?" şeklindeki soruyu şöyle cevaplandırıyordu:

> "İslamcılık çoktan sona erdi. 6-7 yıl önce aslında bitti bu. Benim bildiğim akademisyenler arasında da artık kullanılmıyor. İslamizm 1990'larda Müslüman modeli siyasete dönmüş gibi görünen Türkiye'de siyasi İslam'a dayalı 1980'lere ait bir hareketti. Bu modele göre kamu görevlileri birey olarak dindar Müslüman olabilirler ve bununla birlikte bir çeşit teknoloji olarak gördükleri seküler demokratik bir hükümet idare edebilirler. Bu görüş Türk İslamı'nın Orta Asyalı, Osmanlı ve Sufi mirası nedeniyle Arap İslamı'ndan farklı olduğu ve tabiat olarak da daha toleranslı olduğu önermesine dayalıdır. AK Parti kurulduğunda, zaten seleflerinden daha ılımlıydı. 1980'lerde, Erbakan'ın konuşmaları oldukça radikaldi."
>
> (http://www.aksiyon.com.tr/detay.php?id=25470).

White'ın Türkiye için yaptığını Olivier Roy bütün bir İslâm dünyası için yapmayı denemiş ve İslâmcılığın başarısız olduğunu ileri sürmüştü. Türkçe'ye "***Siyasal İslamın İflası***" adıyla çevrilen eserinde, İslâmcı hareketlerin sorunlarını oldukça ciddi bir şekilde tahlil eder.

Onun aksine White, Türkiye özeli için konuşuyor ve ülkemizdeki 'siyasî' oluşumlar ekseninde düşünüldüğünde, onun İslâmcılığın bitmiş olduğu tespitine hak vermek gerekiyor. Bunu, İslâm'ın ya da **İslâmcılığın değil, siyaset arenasındaki İslâmcıların bitişi** olarak değerlendirmek daha doğru olur.

*

“Türkiye'de İslamcılık neden öldü?” şeklindeki soruya White’ın verdiği cevap şöyle:

> “İlk olarak Türk-İslamcılar Türk devlet kurumlarına şeriat hukukunu uyumlaştırma/dahil etmeye zorlamaya istekli değildiler; ikincisi ordu buna asla izin vermezdi; üçüncüsü de anketler Türk halkının şeriata dayalı bir hayata, genel olarak da din ve siyasetin karıştırılmasından yana olmadığını gösteriyordu.”

Bunlar, doğru tespitler.

Gerçekten de, “Türk-İslamcılar”, Türk devlet kurumlarına Şeriat hukukunu dâhil etme konusunda pek istekli değildiler ya da istekleri varsa bile kararlılıkları ve cesaretleri yoktu.

İstenilen, iktidarı paylaşmak, iktidar olmanın sunduğu imkânlardan bir şekilde yararlanabilmekti.

Ordunun İslâmîleşmeye izin vermek istemeyeceği de, bilinmeyen bir sır değildi.

Fakat asıl önemlisi, Türk halkının büyük çoğunluğu, Şerîat’a dayalı bir hayatı istemiyordu.

Ki bunu, ara sıra yapılan kamuoyu araştırmaları da gösteriyordu ve hâlâ da göstermektedir.

*

Prof. White, “AK Parti'ye karşı 28 Şubat benzeri bir sıkıştırma bekliyor musunuz?” şeklindeki soruya ise, *“Hayır,”* diye cevap veriyor, *“Onlar böyle bir hareketi kışkırtacak hiçbir şey yapmadılar. Tam aksini yaptılar.”*

Onların böyle bir hareketi kışkırtacak hiçbir şey yapmadıklarını Amerikan akademisyenler ve siyasetçiler kadar Türkiye insanı da biliyor.

Bununla birlikte, “**28 Şubat benzeri sıkıştırma**” heveslilerinin “kışkırtılmaya” ihtiyaç duymadıklarını, **kuzunun kurtun suyunu bulandırması** hikâyesinde olduğu gibi, “**kışkırtılmış gibi yapma**” konusunda sınırsız bir hırs, yetenek ve gözü dönmüşlüklerinin bulunduğunu da çok iyi bilmekteyiz.

Bunlar, ne zaman kışkırtılmış rolü oynamaları gerektiğine de ancak Amerikalılar’ın karar verebileceğini, kendi kendilerine gelin güveyi olup kışkırtılmışlık sergilemelerinin sonunun pek iyi olmayacağını şu sıralarda anlamaya başlamış bulunuyorlar.

*

Çağdaş İslam’la ilgili 35 kitabı, makale ve konferanslarıyla tanınan Prof. Dr. John Esposito, “***İslam’ın Geleceği***” (***The Future of Islam*****,** Oxford University Press, 2010) adlı kitabında şöyle diyor:

> “Kurucuları Recep Tayyip Erdoğan (Başbakan) ve Abdullah Gül (Dışişleri Bakanı ve şimdi Türkiye Cumhurbaşkanı) İslamî bir parti olan Refah ve onu izleyen Fazilet partisinde anahtar figürler olsalar da, AKP ekonomik kalkınma ve toplumsal muhafazakarlık üzerine daha güçlü bir vurgu yapan, daha kapsayıcı biçimde çoğulcu (İslami olmayan) bir parti olmayı tercih etti.
>
> “AKP, Türkiye’nin AB'ye üyeliğini ve liberal piyasa ekonomisini savunan ılımlı, Batı yanlısı bir partidir. AKP’nin tarihi ve uygulamaları göstermiştir ki, **politikanın realiteleri** İslamcıları, deneyimlerden bir şeyler öğrenmeye, vizyonlarını genişletmeye, değişik seçim ortamlarına **adapte olmaya** ve etkin biçimde hükümet etmeye yöneltebilir….
>
> “… Yurt içinde Ordu ve laik muhalefet tarafından ‘İslami yönelimli’ bir hükümete yönelik ifade edilen korkuların boş olduğu kanıtlandı.”

Esposito bilmediğimiz şeyleri söylemiyor. Ancak, onun vurguda bulunduğu "**politikanın realiteleri**" üzerinde özellikle durmak gerekiyor.

Yakın dönem açısından bakıldığında, politikanın realitelerinin özellikle **28 Şubat Süreci** anlamına geldiğini hepimiz biliyoruz.

Bu süreci hazırlayıp yöneten iç ve dış güçlerin amacı da, Türkiye'deki İslamcı oluşumları, **kendi "realite"leri çerçevesinde yeniden biçimlendirmek**ti.

Bu açıdan, 28 Şubat Süreci'nin, hem Akparti'nin geldiği çizgi, hem bir cemaatin "**dinler arası diyalog**" söylemini faaliyetlerinin odağına yerleştirmesi, hem de bir diğer grubun "**millet tanımlarımız**" yerine "sağduyu ve bağımsızlık" gibi kavramlara yapışarak herkesin "**kendi anlayışı çerçevesinde sağduyulu**" olması ütopyasını (ya da ham hayalini) siyaset anlayışının özü olarak benimsemesi itibariyle, başarıyla sonuçlandığı inkâr edilemez.

*

28 Şubat Süreci'nde kullanılmış olan kadroların tasfiye edilmiş veya ediliyor olması, onun başarısız olduğu anlamına gelmez.

Şayet bir operasyon başarıyla tamamlanmışsa, o operasyonda kullanılan isimler de misyonlarını tamamlamış ve miadlarını doldurmuş olurlar.

Ve onlar, bir araç olan operasyonun amacını benimsemek yerine, operasyonun bizzat kendisini amaç haline getirmeye çalışırlarsa, operasyonun amacına zarar vermeye başladıkları için tasfiye edilirler.

*

Esposito'nun kitabının ***Financial Times***'teki tanıtımında ise şunlar söylenmektedir:

“Esposito'nun analizine göre İslam’ın Reformasyona ihtiyacı yok: Reformcular Müslüman dünyanın her köşesinde çalışıyor. Batının kendisinin değişmeye ihtiyacı var….

“Esposito sorunun İslam’ın durağan olduğu ve ‘hiç Müslüman reformcu yok’ varsayımıyla yanlış yönlendirildiğine inanıyor. Yazar reformcu İslam'ın uzun ve şöhretli geleneğinin yaşadığını ve olumlu durumda bulunduğunu belirtiyor, şu görüşü savunuyor: ‘Bugünün reformcularının sayı ve çeşitliliği sık sık gündeme getirilen bir soruyla saptırılıyor, şüpheli imalarda bulunuluyor. 'Hiç Müslüman reformcu var mı?' deniliyor. Daha az olmasını dilerdim, çünkü aralarından temsilci örnekler seçerken zorlanmazdım.”

(http://www.haberler.com/batida-konusulan-kitap-adalet-ve-kalkinma-partisi-haberi)

*

White’ın röportajının bütününe bakıldığında, elinden geldiğince objektif olmaya ve veriler ne söylüyorsa ona göre konuşmaya çalışan bir akademisyenle karşı karşıya olunduğu anlaşılıyor.

Roy’un ise, İslâmcılık konusunu çok daha iyi bildiği ve analiz ettiği inkâr edilemez.

Roy, herşeyden önce, konusuna ileri derecede hâkim bir isim. Eserinin önsözünde yer alan şu satırlar bile, bunu anlamak için yeterli:

“ ‘Müslüman’ terimini olgudan çıkanı kastetmek için (‘müslüman ülke’: nüfusunun çoğunluğu müslüman olan ülke; ‘müslüman aydın’: müslüman kökenli ve müslüman kültürden gelen aydın), ‘İslami” terimini ise niyetten çıkanı kastetmek için (‘İslami devlet’: İslam'ı, meşruiyetinin temeli yapan devlet; ‘İslami aydın’: düşüncesini bilinçli olarak İslam'ın kavramsal çerçevesi içinde düzenleyen aydın) kullanıyorum.”

Görüldüğü gibi, Roy, kendi analizi çerçevesinde en uygun kavramları bulmaya uğraşıyor.

Önce, “**olgu**” ile “**niyet**” (olan ile olması istenen) arasında bir ayrım yapıyor ve bundan hareketle kavramlarını oluşturuyor.

Hiç kuşkusuz, “*İslami [İslamcı] aydın*”ı, “**düşüncesini bilinçli olarak İslam’ın kavramsal çerçevesi içinde düzenleyen aydın**” olarak tanımlarken de, çok önemli bir noktaya temas ediyor.

Ancak, Roy’un “**müslüman-İslamî**” ayrımı, kendi araştırması çerçevesinde tutarlı ya da elverişli olmakla birlikte, İslâm’ın kavramsal çerçevesi içinde başka terimlere tekabül etmektedir.

İslam’ın kavramsal çerçevesi, Roy ya da White gibi sosyal bilimci ya da gazetecilerin kavramsal çerçevelerine indirgenemez; fakat Roy’un böyle bir iddiası da yok zaten.

*

Evet, terminoloji ya da kavramsal çerçeve meselesi önemli..

Bir siyaset bilimci ile sıradan bir insanın siyasal değerlendirmeleri arasındaki en temel fark, kullandıkları kavramsal çerçeve ile ilgilidir.

Belki aynı şeyi söylüyor olabilirler, ama siyaset biliminin kavramsal çerçevesi ya da terminolojisi ile konuşmayan bir kimse, hiçbir zaman siyaset bilimci olarak kabul edilemez.

İdeolojiler ve yandaşları için de durum budur.

Bir komünist, insanları sınıflandırırken kendi kavramlarını kullanır ve toplumu “sınıflar”dan ibaret görür.

Ona göre, kimisi işçi sınıfındandır, kimisi kapitalist.

Bir milliyetçi ise topluma baktığında ırksal kökenleri ya da aidiyetleri fark eder; şu Türk, şu Arap, bu da Kürt'tür.

Buna karşılık bir müslüman (İslâmcı) için insanlar en temelde mümin, münafık ve kâfir olarak ayrılırlar.

Diğer özellikler tâlidir, başat nitelik taşımaz.

Bir komünist, kendisini kâfir ve muhatabını mümin olarak tanımladığında, kavramsal çerçevesini İslâm'dan ödünç aldığı için kendi ideolojisine göre düşünmeyi terk etmiş olacağı ve artık komünistliği ciddiye alınmayacağı gibi, bir müslüman da, İslâm'ın kavramsal çerçevesini terk ettiğinde artık müslümanca düşünmeyi hatta Müslümanlığı bırakmış olur.

O yüzden, bir müslüman (ya da Roy'un ifadesiyle İslâmcı) aydın için, düşüncesini "**İslâm'ın kavramsal çerçevesi**" içinde düzenlemek, ve Roy'un vurguladığı gibi bunu "**bilinçli**" bir biçimde yapmak önem taşır.

*

Bir aydına İslamcı denilebilmesi için düşüncesini "İslam'ın kavramsal çerçevesi" içinde oluşturuyor olması gerektiği gibi, bir hareketin de İslamcı sıfatını hak edebilmesi için, kavramsal çerçevesini İslam'dan alması gerekir.

Belki bunu fark ettiği için Erbakan "**Milli Görüş**" ve "**Adil Düzen**" gibi kavramları kullanıyordu.

"**Millet**" kelimesi aslında bugün kullandığımız anlamından farklı ve dinî nitelikte bir kavram olduğu için, "Milli Görüş" şeklindeki bir adlandırma hem yasal engellere takılmıyor hem de farklı bir "**niyet**"i ifade edebiliyordu.

Akparti ise daha baştan “**liberal, demokratik ve laik**” bir kavramsal çerçeve benimsedi.

Onun ideolojisi “milli görüş” gibi farklı yorumlara imkân veren bir ifadeye dayanmıyordu, “**muhafazakâr demokrasi**”ydi.

*

Roy’un ifadelerine dönersek, konuyla ilgili olarak şöyle diyordu:

> “İslamcılığın siyaset sahnesinden yok olduğu sanılmasın. Tersine, Pakistan'dan Cezayir'e kadar yaygınlaşıyor, sıradanlaşıyor, genel siyasal manzarayla bütünleşiyor, âdetleri ve çatışmaları belirliyor. Cezayir'de iktidara geleceğinden kuşku duyulmasın. Fakat başlangıçtaki hızını yitirdi. ‘Sosyal-demokratlaştı’.” (Roy, s. 11.)

Benzer şekilde Türkiye’de İslâmcıların kısmen **sosyal demokratlaştıklarını** veya en azından laikleştiklerini söylemek mümkün olabilir.

Siyasî arenadaki İslâmcı hareketin, büyük ölçüde, laiklik ve demokrasi ideallerini önemseyen bir hareket halini aldığı görülüyor.

Söz konusu hareket, ‘**ekonomik topluluk**’ niteliğindeki Avrupa Topluluğu’na (AET) yıllarca karşı çıkmışken, bugün ‘**siyasal birlik**’ halini alan AB’den hiç rahatsız değil.

Özellikle Akparti’nin, Türkiye’deki İslâmcıları laikleştirdiğini, demokratlaştırdığını ve AB yanlısı hale getirdiğini veya böyle bir işlev üstlendiğini hatırlatmak bile gereksizdir.

*

Kuşkusuz Akpartili “**eski İslâmcılar**”, kendilerinin sosyal-demokrat olarak adlandırılmalarına itiraz edeceklerdir.

Ama “**muhafazakâr demokratlık**”ları ile “**toplum**”a olan bağlılıklarının toplamı “**sosyal demokratlık**” anlamına gelebilir.

Kapatma davası sırasında Avrupa’nın Akparti’ye verdiği destek de bunun sonucudur. Strasbourg'da ‘acil’ gündemle toplanan Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi, Türkiye'deki demokratik kurumların işleyişi ile ilgili bir rapor hazırlamış ve bu rapor, 3 ‘ret’ ve 3 ‘çekimser’ oya karşı 65 parlamenterin desteğiyle kabul edilmişti.

Sosyalist Enternasyonal’e mensup parlamenterler de AK Parti'ye destek vermekten geri kalmadılar.

Türkiye'de yaşananları ‘yargı darbesi’ olarak gören Sosyalist Grup Başkanı Andreas Gross, Anayasa Mahkemesi’nin asla parlamentonun yerini alamayacağını söylemişti.

Avrupa Birliği Karma Parlamento Komisyonu Eşbaşkanı Joost Lagendijk de, kapatma davasına atıfta bulunarak, “Avrupalı sosyal demokratlar CHP'den utanç duyuyor” diye konuşmuştu.

Türkiye ile AB arasındaki katılım müzakerelerini izleyen bir çalışma grubunun üyesi olan Sosyalist Partili Morgan Johansson da, yayınlanmak üzere ***Expressen*** gazetesine ve Türkiye’deki dostlarına gönderdiği “CHP, Sosyalist Enternasyonal’den atılmalı” başlıklı bir makale kaleme almıştı. Orada şunları söylüyordu:

> “AKP aşırı İslamcı olmaktan uzak, geniş görüşlü, farklı fikirlere saygılı bir parti; sosyal politikalar konusundaki görüşleri de sosyal demokrasiye yakın.”

2007 yılında da, Alman Sosyal Demokrat Partisi, yayınladığı “***21. Yüzyılda Sosyal Demokrat Dış Politika***” adlı kitapta Avrupa’daki sosyal demokrat liderlerin yazdığı

47 makaleye yer vermişti. Türkiye mahreçli tek makale, Erdoğan'ın Avrupa Birliği ile ilgili bir yazısıydı.

*

Değil "milliyetçi" ya da "muhafazakâr demokrat" olduklarını söyleyenler, "İslâmcı" olduklarını ileri sürdükleri halde İslâm dışı bir kavramsal çerçeve kullananlar bile, İslâm ile sahih bir bağlantı kuramazlar.

Roy, haklı olarak, ödünç bir söylemle, İslâm dışı bir kavramsal çerçeve ile İslâm'ı savunmanın gerçekte "**İslam'ı laikleştirme**" anlamına geldiğini ifade eder*:*

> "Modernlik, müslüman ülkelerde İslam'ın dışında yerleşmektedir ve İslamcılar da dinin laikleşmesi sürecinin ilgili taraflarından biridirler.... Edinilmiş olan bir Batılılaşmayı reddederken, otantiklik mitosunu, [Batı'dan] ödünç aldıkları bir dilde [kavramsal çerçeve içinde], otantik olmayan içinde dile getirmektedirler. Çünkü bu modernlikten, hayal edilen bir gelenek adına, gerçek geleneğe dönüşün reddini ödünç almaktadırlar."

Bunlar, önemli ifadeler. Fakat Akparti söz konusu olduğunda "edinilmiş bir Batılılaşmayı reddetmek"ten söz etmek bile gereksizdir.

Evet, ödünç söylemlerden uzak durmak gerekiyor. Türkiye'de İslâm'ı salt bir parti hareketi gibi algılayanlar, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası ve Siyasal Partiler Yasası'na uymak zorunda olan partilerinin yanı sıra İslâm'ı da kısmen söz konusu mevzuata uygun biçimde anlamaya başladılar.

Akparti, bu gelişmenin sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

Bugün Saadet Partisi ile Akparti, kendi ifadelerine bakılırsa, "**Batılı anlamda**" laikliği savunmaktadır. Bu partilerin tabanları da, ilki yavaş, ikincisi ise hızlı olmak üzere, laik ve demokratik bir İslâm yorumuna doğru sürüklenmektedir.

*

Siyasal İslâmcılık adını verdiği olguyla ilgili olarak Roy, “Neden bu başarısızlık?” sorusunu yöneltiyor ve, “Bu, her şeyden önce düşünsel bir başarısızlıktır” hükmüne varıyor:

> “İslamcı düşünceye göre bir yandan, İslami bir siyasal toplumun varlığı, müminin tam anlamıyla erdeme ulaşabilmesi için zorunlu bir koşuldur; öte yandan böylesi bir toplum ancak kendisini oluşturanların erdemiyle, en başta da yöneticilerin erdemiyle işleyebilir. Sonuç olarak, tam anlamıyla siyasal olan İslamcı düşünce gelişmesi içinde, siyaseti oluşturan her şeyle (kurumlar, karar mercileri, özel olandan ayrılmış bir alanın özerkliği) ilgisini kesip siyaseti yalnızca ahlaki bir araç gibi görerek, bir başka yoldan ulemanın ve reformcuların geleneksel algılamasına ulaşmış oluyor: İslamcıların gözünde, toplumun adil ve İslami olması için müslümanların erdemli olması yeterlidir.”

Böylece Roy, bir kısır döngüye işaret etmiş oluyor.

Roy’un bu tespitine katılmak mümkün görünmüyor; çünkü tek başına fazilet/erdem yeterli değildir ve **İslâmî bir düzen tasavvuru insanların erdemli olacakları ön kabulüne dayanmaz**.

Böyle olsaydı, Şerîat’ın yasak ve cezalarından söz etmeye gerek kalmazdı; cezaların varlığı, İslâm toplumunda da birtakım ahlâk dışı eylemlerin icra edilebileceğinin kabul edildiğini gösterir.

(Ancak, Sağduyu Partisi adlı tabela partisinin sözcüsü gibi görünen Nureddin Coşan’ın Hollanda Büyükelçisi’ne yaptığı türden açıklamalar, Roy’un İslamcılar için yaptığı tespitin İslamcı kabul edilen bazı şahıs ya da gruplar için geçerli olduğunu göstermektedir.)

Böyle olmakla birlikte, “Siyasal İslâmcılık” olarak adlandırılan hareketlerin, kısmen de olsa, “**düşünsel bir başarısızlık**” anlamına geldiğini kabul etmek gerekiyor.

Çünkü, otantiklik mitosu ve “öze dönüş” çağrılarıyla başlayan hareketlerin “**demokratlık ve laiklik**” limanında demir atmaya başlamaları açık bir başarısızlıktır.

Ancak, Roy, kitabının önsözünde ifade ettiği gibi, bunalımın salt “Siyasal İslamcılık” ile ilgili olmadığını düşünüyor: “*Bunalım aynı zamanda, laiklik, Marksizm ve milliyetçilik gibi modellerin de bunalımıdır.”*

Ve Roy, düşüncelerini şöyle açıklıyor:

> “Bununla birlikte, müslüman ülkelerde devletin bunalımı, İslami siyasal kültürün bir sonucu değildir.... İslam bir ‘neden’ değildir. Bir cevap olabilir miydi?...”

Roy’un bu soruya nasıl cevap verdiği fazla önem taşımıyor. İslâm, aslında tek doğru cevaptır. Bugün İslâm’ın alternatifi olarak olarak ileriye sürülen şey laiklikten başkası değil. Fakat laiklik, John Keane’in ifadesiyle, “bir hıristiyan projesidir”.

O yüzden, İslâm’ın alternatifi olarak ortaya sürülen şey, gerçekte laiklik adı altında Hıristiyanlık mı acaba diye sormadan edemiyoruz. Türkiye’de Hıristiyanlar’ın ibadet zamanı pazar gününün tatil olması laikliğin adeta bir gereği gibi kabul edilirken, Cuma gününün tatil olması talebinin laiklik karşıtlığı olarak nitelendirilmesi acaba bir tesadüf müdür?!

Laik Türkiye, hilafeti kaldırdı ve halifeyi kovdu, fakat Papa’yı en yüksek düzeyde ağırlıyor. Bu, acaba, laikliğin kendi mecrasında yol alması olarak kabul edilebilir mi?

Bununla birlikte, ortada laikliğin bize öğretilen tanımıyla çelişen bir garabetin bulunduğu da bir gerçek. Bu tanıma uyan bir laikliği Türkiye'de gözlemlemek pek mümkün görünmüyor. Türkiye Cumhuriyeti'nin "demokratik, sosyal, laik bir hukuk devleti" olduğu Anayasası'nda kayıtlı.

Buna rağmen, kendilerini laik olarak nitelendiren kesim, Türkiye'nin gerçek bir demokrasi, sosyal devlet ve hukuk devleti olarak kabul edilemeyeceğini söylemekten çekinmiyorlar. Fakat iş laikliğe gelince, ona toz kondurmayı asla kabul etmiyorlar. Şayet Türkiye'deki laiklik adı altında yürütülen uygulamaları eleştirirseniz, "laiklik düşmanı" oluyorsunuz.

Fakat kendileri Türkiye'yi yeterince demokratik ya da sosyal devlet ilkesine uygun bulmadıklarında, biz onlara "demokrasi düşmanı" diyemiyoruz. İşlerine gelince Türkiye'nin hukuk devleti sayılamayacağını söylemekten çekinmiyorlar, ama laiklik konusunda hiçbir eksiklik bulunmadığına da inanmamızı istiyorlar.

*

Laiklik nedir?

Bence en doğru cevabı, Atatürk'ün bizzat sağlığında merhum M. Hamdi Yazır'a yazdırıp yayınlattığı "***Hak Dini Kur'an Dili***" tefsirindeki şu satırlar veriyor:

> "... Yakın zamanlara kadar hıristiyan devletlerin içinde kendilerinden başka bir millet yaşattığı görülmemiş ve bu sebeple bunlar başka dinden olan kavimlere hakim olamamıştı. Son zamanlarda bu vicdan darlığındaki politik hastalığı gören Avrupa devletleri Katoliklik ve Protestanlık kavgalarından doğan bir vicdan hürriyeti davasıyla Fransız inkılabından sonra liberallik, laiklik ve insanlık kelimeleri altında Hıristiyanlık kelimesinden sapmaya doğru yürümüş ve o zamandan beri diğer milletler üzerinde hükümet kurmaya yol bulabilmişlerdir. Fakat bu kelimeler olumlu ve merhametli, genel bir hak vicdanı kurulmasını değil, dinsizliğe ve

bencilliğe doğru olumsuz bir gidişi hedef aldığından, ilme ve sanayie ait gelişmelerini gerçeğe bağlayacak yerde, insanlığı haktan uzaklaşmaya, vicdansızlığa ve ihtiraslara sürüklemiş ve sonucu da İslamiyet'in gösterdiği gerçek ve olumlu hürriyet hakları ile insanlığa temin ettiği ve yaydığı gerçek evrensel hayattan uzaklaşmak ve hayatın ızdıraplarını artırmaktan ibaret olmuştur."

İşte laiklik budur.

SUYUN ÜÇ, KORKAKLIĞIN SAYISIZ HALİ VAR

Yalnızlık korkusu..

Çaresi sürüde koyun olmak..

Sevilmeme korkusu..

Çaresi dalkavukluk, daima çoğunluğun yanında yer almak..

Özgürlük korkusu..

Çaresi "bendeniz, köleniz" olmayı kabullenmek.

*

"**Özal – Erdoğan farkı**"…Soner Yalçın'ın bir yazısının başlığı böyleydi..

Tufan Türenç'ten bir alıntı yapmıştı.

Türenç, "***Babıali'nin Öteki Yüzü***" diye bir kitap yazmış.

Orada anlattığına göre, Özal'a çok yakın bir işadamı, Tufan Türenç'e şöyle demiş:

> "Turgut Özal dindar insandı. Ama dinci değildi. Çünkü aklıyla hareket ederdi. İnancını gönlünün bir tarafında tutardı. **Bir gün sohbet ederken bana şöyle demişti:**
>
> *'Ben Çankaya'ya çıktıktan sonra bir sürü boş vaktim oldu. Çeşitli çalışmalara soyundum. Bunlardan birincisi bilgisayar bilgilerimi ilerletmekti. (...) Sonra bol bol kitap okuyordum. Çankaya Köşkü'nün çok zengin bir kütüphanesi vardır. Onu tararken* ***Atatürk'ün Nutuk eserini gördüm****. Hemen aldım. Çoktandır bu kitabı merak ediyordum ama okuma*

> *fırsatı bulamamıştım. Çok dikkatli bir şekilde okudum.* ***Okudukça hayretler içinde kaldım. Atatürk'ün çok büyük deha olduğunu kitabın her satırında daha iyi anlıyordum****. Böyle bir kitap ancak bir deha tarafından yazılabilir. O kadar tarafsız ve gerçekçi bir anlatım kullanmayı herkes göze alamaz. Anılarını yazarken olayları kendi haklılığına dayandırmayan insan çok azdır. Atatürk açık yüreklilikle bunu başarmış, İnanılmaz bir kitaptır Nutuk. Türk yakın tarihinin gerçeklerini bütün açıklığıyla dile getirmiş.*
> *(...)* ***Nutuk'u okuyunca anladım: Atatürk muhteşem bir beyinmiş. Değerlendirmeleri, kararları, öngörüleri, reformistliği gerçekten inanılmaz. Meğer ben Atatürk'ü hiç tanımıyormuşum, kendisine hayran oldum…'****"*

Aynı işadamı sözlerini şöyle sürdürmüş:

> "O tarihten sonra Turgut Özal'ın konuşmalarını tara. Göreceksin **Özal'ın Atatürk konusundaki değerlendirmeleri tamamen değişmiş, tam bir hayranlığa dönüşmüştür**. Çünkü ***Nutuk***'u okuduktan sonra yaptığı konuşmalarında hep 'Büyük Atatürk'ün dediği gibi… Büyük Atatürk'ün yaptığı gibi…' demeye başlamıştı. Ölünceye kadar da Atatürk'e toz kondurtmadı."

Soner Yalçın, *"Evet... Ben de bunun şahidiyim"* diyor. Ve ekliyor:

> Bu sebeple… ANAP seçmenleri Özal'a son yıllarda **"İkinci Atatürk"** demeye başlamıştı! Sahi… Erdoğan'a böyle benzetme niye yapılmıyor?

*

Vatandaşın Türkiye'den de, kendi internet sitesinden de haberi yok.

Asiye Güldoğan, ***odatv.com***'da şunları yazmıştı:

> … Radikal İslamcılar diyebileceğimiz kesimler de dahil olmak üzere, şu an sağ kesimin en büyük partisi AKP tabanının çoğunda **“cumhuriyetin ve laikliğin”** önemi arttı. Pek çok kişiden **“Laiklik gerçekten önemliymiş, ben şahsen gerçekçi olarak bu cumhuriyette yaşamak isterim, Fetö’nün veya herhangi bir camianın cumhuriyetinde değil”** sözlerini çok duydum.
>
> Atatürk’e de eski düşmanlık yok. Kafelerde, arkadaş muhabbetlerinde **“Valla 15 Temmuz’dan sonra Atatürk’ün değerini daha iyi anladım”** diyen umulmadık kişiler oluyor. **“En güzeli Cumhuriyet”** sözü en çok söylenen sözlerin başında geliyor.
>
> Tabii ki, “Atatürk’e ve cumhuriyete” yönelik bu olumlu sözler, onları CHP’li yapmıyor. Çünkü Cumhurbaşkanı Erdoğan’ı Atatürk’e benzetiyorlar, bir farkla **“dindar Atatürk”** olarak görüyorlar. **“Atatürk gibi sert, Atatürk gibi kalkınmacı, Atatürk gibi çalışkan, Atatürk gibi başkomutan, Atatürk gibi emperyalizme meydan okuyan”** dindar bir lider. Bir başka deyişle Erdoğan, **“AKP’lilerin Atatürk’ü”**….
>
> Yani yeni nesil AKP’lilere göre, Erdoğan 15 Temmuz’dan sonra dindar Atatürk.

*

Güldoğan’ın yazdıkları belirli ölçüde “**yönlendirme**” ve “**manipülasyon**” amacı taşısa da, Soner Yalçın’ın gazeteciliğinin beş para etmez niteliğini ortaya sermeye yetiyor.

Evet, Güldoğan, “**istihbaratçı**“lara özgü uyanıklıkla, *“AKP’liler! Erdoğan ve Atatürk hakkında böyle düşünün, böyle düşünüyorsunuz zaten, böyle düşündüğünüzün farkına varın”* diyor.

İşin ilginç tarafı AKP cenahından ona bir itiraz yok.

Erdoğan'dan hiç yok.

*

Baştan başlayalım.. Şu **dindarlık** ve **dincilik** meselesinden..

Dindar olup da **dinci** olmamak diye birşey olamaz.

Bu **emekçi** olmayıp da **emekdar** olmak anlamına gelir ki, çelişkidir.

Aptalca, manyakça, akılsızca bir ayrımdır.

Hazineci ile **hazinedar** arasında ne fark vardır, ey geri zekâlı angutlar?

Hazineci olmadan hazinedar olmak mümkün müdür?

*

Aradaki tek fark şu: Ci-cı-cü-cu eki **Türkçe**'dir, "dar" eki ise **Farsça**..

"Dar"ın aslı "dâşten"dir, "malik/sahip olmak" anlamına gelir. Fakat, bir kelimeye eklendiğinde her zaman mülkiyet ya da malikiyet göstermez. Mesela **bayrakdar** ya da **alemdar** dediğimizde, bundan bayrağı **taşıma** anlamı çıkar, fakat **sahiplik** manası çıkmaz.

Dindar da, son tahlilde dine sahip olan değildir; din hiç bir kulun tekeline ve sahipliğine girmez. Tam aksine bir dine **aidiyet** söz konusu olabilir.

O yüzden, aslında **dinci** kelimesi, bir müslümanın durumunu dindar kelimesinden daha iyi anlatır. Çünkü dincilik kelimesinde **mensubiyet anlamı**, malikiyete göre daha açıktır. Mesela *deniz**ci*** dediğimizde, denize sahip olan kişiyi anlamayız. Ya da *tarih**çi***, tarihin sahibi olan kişi değildir.

Bu nedenle **dinci** kelimesi, dindar kelimesinden "daha dindar"cadır. Daha mütevazıdır, daha uygundur, ve de üstelik "öz Türkçe"dir.

Dindarmış da dinci değilmiş.. **Kindar**mış da **kinci** değilmiş..

Kinci olunmadan kindar olunabilir mi, ey maskaralar?!

Böyle budalaca laflar edip de zihinsel özürlü rolü oynamak kime ne fayda sağlar?

*

Meselenin bir başka boyutu şu: Dinci olmamak, gerçekte **dinsiz** olmaktır.

Bir kimse "**Ben Atatürkçü değilim**" dediğinde, bundan neyi anlarsınız?

Atatürk'ün düşünce dünyasını paylaşmadığını..

Ya da bir kimse "**Solcu olmadığını**" söylüyorsa, bundan ne anlaşılır?

Tabiî ki sol dünya görüşünü benimsemediği..

"**Irkçı** değilim" diyen kişi de, ırk olgusuna değer yüklemiyor, onda bir keramet aramıyor demektir.

Aynı şekilde dinci olmamak da, dinî inançları paylaşmamak, benimsememek, önemsiz saymak, küçümsemek, değer vermemek anlamına gelir.

Yani dinci olmamak, dinsizliktir..

Özetle, "dinci olmadığını, dindar olduğunu" söyleyen biri, ya karşısındaki müslümanı kelime oyunuyla aldatmaya çalışan bir münafıktır..

Ya da dini hiç anlamamış fakat anladığını zanneden bir angut, mankafa..

Belki imtihan kâğıdına tam not almasını sağlayacak şeyler yazdığını zanneden bir geri zekâlı..

Fakat ahirette karnesinde (büyük ihtimalle) "sıfır" görünce aklı başına gelecek..

*

Özal'ın Atatürk'le ilgili değerlendirmelerine gelelim..

Atatürk'ün zeki ve yetenekli bir adam olduğu doğrudur.

Eğer **deha**yı zeki ve/veya yetenekli olma diye tarif edersek, dahi olduğunu da söyleyebiliriz.

Ancak bu nitelik, dünyevî açıdan değerli kabul edilse de, İslamî açıdan tek başına bir önem taşımaz.

Çünkü böylesi bir zekâ ve yetenek, insana doğuştan verilir. Allahu Teala'nın imtihan niteliği de taşıyan bir bağışıdır. Her insanı kapasitesine ve yeteneklerine göre en verimli biçimde istihdam etmek mümkün olabilir, fakat sıradan zekâ sahibi bir insanı bir dahi haline getirmenin herhangi bir yolu yoktur. Deha, "Allah vergisi" birşeydir.

Asıl önemli olansa **karakter** ve **kişilik**tir. **Şahsiyet**tir.

İşte bu noktada Atatürk, insanlığa nümune-i imtisal olabilecek biri değildir.

İnsanlara ve genç kuşaklara örnek gösterilemez.

Mesela, **Erzurum Kongresi**'nde gündüz "**millet iradesi**"nin tezahürü olarak birtakım kararlar alınmışken, akşam **Mazhar Müfit Kansu**'ya, o kararların tam aksi yöndeki "**gizli gündem**"ini açıklayabilmiştir.

Bunu Türkiye'nin yasalarına tabi ve resmî ideolojinin eğitim çarkından geçmiş bir Atatürkçü, "deha"nın tezahürü kabul edebilir.

Atatürk'ü Koruma Kanunu denilen çağdışı yasanın namlusu şakağına dayanmış biri de itirazsız dinleyebilir.

Fakat, bilimsel düşünce ve yönteme bağlı tarafsız ve objektif bir yabancı bilim adamı, en iyi ihtimalle ve en masum haliyle “yalancılık, **takiyye ve aldatma**” olarak değerlendirecektir.

*

Özal’ın ***Nutuk***‘a dair laflarına gelince..

Söylenecek çok şey var, fakat yazı uzadığı için kısa keselim: Özal’ın, ona atfedilen sözler doğruysa eğer, yeterince **eleştirel ve analitik** düşünemediği, okuduğu kitaba kendisini kaptırıp etki altında kaldığı anlaşılıyor.

Bir mühendisti ve okumayla arasının çok iyi olmadığı biliniyor. Yazılardan çok rakamlarla ilgiliydi.

Keşke salt ***Nutuk***‘la yetinmeseydi, başka eserleri de okusaydı.. **Rıza Nur** gibi isimleri okuması şart değil, fakat hiç değilse bir Kâzım Karabekir’i okuyabilirdi.

Bir özet olarak Uğur Mumcu’nun “***Kazım Karabekir Anlatıyor***“u da yeterdi.

Ve şu soruyu kendisine sorabilseydi: **Karabekir’in yazdıklarının yayınlanmasına Atatürk’ün sağlığında niçin izin verilmemiş, notları tek bir nüsha kalmayacak şekilde niçin imha edilmeye çalışılmıştı?**

*****

Bununla birlikte, Tufan Türenç’in sözleri “hadîs usûlü/yöntemi” çerçevesinde **mevzu/uydurma hadîs/söz** kategorisine girer.

Bilimsel tarih yöntemi çerçevesinde ise, başka kaynaklarca doğrulanmayan aykırı bir iddia olmaktan öteye gitmez, çünkü ismi bilinmeyen ve güvenilirlik derecesi **meçhul** bir işadamı söz konusu.

Ayrıca bu iddia, Türenç gibi “taraflı” ve meslek yaşamı boyunca **“istihbaratçılar”ın talepleri çerçevesinde manipülatif yayın** yapabilmiş, algı operasyonlarına alet olabilmiş bir gazeteci tarafından ortaya atılıyor.

Gazetecilik ilke ve kuralları açısından da bu rivayet güvenilir değildir ve teyide muhtaçtır.

Bir defa, 5N 1K ortada yok.

*

Tarih 16 Ekim 1989..

O yılların etkili gazetesi ***Hürriyet***’in sürmanşetindeki ifade şöyle: “**Atatürk ilah değildir.**”

Sözün sahibi, Özal.

Spotta Özal’ın şu sözü yer alıyor:

> “Bazı çevreler, Atatürk’ü ilah gibi gösterme amacında. İlah gibi gösterirsek o yanlış olur. Bu, Atatürk’ün hakiki değerini ortadan kaldırıyor.”

Adam bunu, bir kısım askerlerin ve MİT’çilerin Ali Rıza ile Zübeyde’nin ölmüş oğlunu yerlerin ve göklerin yaratıcısı Allahu Teala’dan daha çok tazime ve itaate layık gördükleri, bunu da açıkça söyledikleri bir zamanda söylemiş.

Daha ne desin?

O günün Türkiye’sini bilmeyenlere bu söz basit gelebilir. Fakat o gün için mangal gibi yürek gerektiriyordu.

Nitekim benzer bir sözü daha sonraki başbakan ve cumhurbaşkanlarının hiçbiri söyleyememiştir. Ne Erbakan, ne Demirel, ne Abdullah Gül, ne de Recep Tayyip Erdoğan..

Varsa yoksa “Aziz Atatürk”.

Oysa, İmam Gazalî’nin Esma-i Hüsna’yı anlattığı kitabındaki “el-Azîzü” bahsinde söylediklerinin ortaya koyduğu gibi, Atatürk gibiler için “Azîz” ismini/sıfatını kullanmak kesinlikle caiz değildir.

Daha acı olan ise şu:

Özal’ın bunu söylediği tarihten 29 yıl sonra, Akparti iktidarının devr-i dilarasında, 10 Kasım törenleri sırasında bir üniversite öğrencisi kız “Atatürk ilah değildir” diye bağırdığı için (sonra serbest bırakılsa da) tutuklanacaktı.

Çünkü Akparti, Özal’ın aksine laikliği ve Atatürk’ü tartışma konusu yapma yolunda tek bir adım bile atmamıştı.

*

Star gazetesi 2016 yılında Özal’la ilgili bir haber yayınlamıştı.

Buna göre, Özal 1991’de bazı gazetecilere kimi açıklamalar yapmış, fakat gazeteciler onları okurlarına aktarmaktan geri durmuşlardı.

Söz konusu açıklamalar bir Şeriat ve Hilafet müdafaası olduğu gibi, isim verilmeden yapılmış bir Atatürk eleştirisi anlamına geliyordu.

Star’ın haberi şöyleydi:

> **Turgut Özal'ın kayıp röportajı**
>
> Merhum gazeteci Yalçın Özer’in, 1991’de dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal ile yaptığı ve 25 yıldır gizlediği bir mülakat, hem geçmişe hem de bugün yaşanan olaylara ışık tutacak açıklamalarla dolu.
>
> Özal, 1991’de dönemin Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği başkenti Moskova’ya resmi ziyarete giderken, programı takip eden gazeteciler

arasında Türkiye Gazetesi adına dönemin başyazarı Yalçın Özer de vardı. Ziyaretin Moskova'dan sonraki ayağı, o dönem Sovyetler'den kopmamış olan Ukrayna'nın Kiev şehriydi. Özal, bu gezi sırasında beraberindeki gazetecilere, bir bölümünü yayınlamamak üzere, çok önemli açıklamalar yaptı. Röportajda, yapılan tespitler, günümüze de ayna tuttu.

"HASAN CEMAL'E SORUN"

Gezi sırasında bir gazeteci, Turgut Özal'a, "ABD'nin Irak'a müdahalesine destek verdiniz. Zaten Arap dünyası ile Türkiye'nin ilişkileri 20'lerden beri iyi değil. Bu desteğiniz, ilişkilerimizi daha kötü yapmaz mı?" diye sordu.

Özal bu soru üzerine Osmanlı'nın son dönemindeki İttihat ve Terakki yönetiminin önde gelen isimlerinden Cemal Paşa'nın torunu olan ve gezide yer alan yazarlardan Hasan Cemal'e işaret ederek, "Bunu, siz Hasan Cemal'e sorun" dedi. Ama Hasan Cemal o sırada orada bulunamadığı için konu havada kaldı.

Bundan kısa süre sonra, Yalçın Özer, beraberinde aynı gruptan bir başka gazeteci ile özel bir mülakat için yeniden Özal'ın yanındaydı. Yalçın Özer, "Bunu Hasan Cemal'e sorun" bölümünü açmasını isteyince, Özal şunları anlattı: *"Bizim sıkıntılarımızdan birisi de ülkemizin sıcak kuşakta bulunmasıdır. Bu ülkelerde satılık insan bulmak çok kolay. Bir Almanı, İngilizi, Fransızı, Japonu ve bir Rusu satın alamazsınız. Osmanlı'yı yıkmadan önce içerden bazı kimseleri İngilizler satın almışlar. (...) İngilizlerden maaş alan Osmanlı Güney Cephesi Başkomutanı Cemal Paşa'ya (Hasan Cemal'in dedesi) talimat vererek, Şam'daki İslam alimlerinin (ki Şam o zaman İslami ilim merkeziymiş) genç kızlarını konağına getirmesi, onlara alkollü içki içmeye zorlaması ve tacizde bulunarak geri bırakılmaları istenmiştir. Bu emri alan (Cemal) Paşa, derhal bu işlemi yapmıştır. Bu yüz kızartıcı olaylar süratle Arap alemine*

yayılmış ve 'Osmanlı artık bozulmuş ve İslami yoldan çıkmıştır' propagandası yapılarak, Araplar Osmanlıya düşman yapılmıştır. Özellikle Hicaz'da hazır bekleyen Şerif Hüseyin de işin esasını bilmeden ve duyduklarına inanarak Arapların Osmanlı aleyhine İngilizler ile birlikte kıyama geçmesine sebep olmuştur. İşte bu nedenle 'Arap-Osmanlı düşmanlığının kaynağını Hasan Cemal'e sorun' dedim."

OSMANLI İÇTEN YIKILDI

Özal, röportajında, Avrupalıların satın aldıkları adamlarla Osmanlıyı içten yıktığına dikkat çekerek, böylece Türkiye'nin hem Arap dünyasından, hem de Hindistan'daki Müslüman aleminden koparıldığını anlattı.
Özal, "İngilizler, bu yolla iki şeye kavuştu: Ortadoğu'daki petrol sahasını kontrol altına aldılar ve İslam Halifesi'nin etki alanındaki bir türlü hakim olamadıkları Hindistan'a hilafeti kaldırarak hakim oldular" dedi.

DİN CAHİLİ GAZETECİLER

Merhum Özal, Türk gazetelerindeki şeriatçı devletler tartışması konusunda ise şunları söyledi: "İran Şiidir, bu güne kadar daha gayrimüslim bir devlet ile savaştıkları görülmemiştir. Şiiliği yaymak için sürekli Sünni Müslümanlarla savaşmışlardır. Vahhabiler ise İngilizlerin kurduğu bir cereyandır, bunlar da çok Sünni kanı dökmüştür. Bunların ikisi de mezhep değildir, birbirlerine düşmandır. **Şeriat** İslam'ı yaşamaktır, bizim gazeteciler din cahili oldukları için bilmiyorlar ve bunlara şeriat devleti diyorlar. Tıpkı Paris'te bir patlamada ölen Hıristiyanlara şehit diye haber yaptıkları gibi."

CHP, HEP ŞİKAYET EDER

Özal, röportajda, CHP ile bugünkü Avrupa yönetimi arasında devam eden ilişkiye de şöyle dikkat çekti: "CHP'yi biraz sıkıştırırsan Avrupalı

dostlarına Türk devletini şikayet ederler. Nasıl ederler? Ya el altından ya da CHP'nin beslemesi ulusalcı gazetecilerle kamuoyu oluşturarak..."

İNGİLİZLERE 'HİLAFETİ KALDIRMA SÖZÜ' VERİLDİ

Özal, Osmanlı'nın çöküşüne neden olan İttihat ve Terakki ile bugünkü CHP yöneticileri arasındaki paralelliğe de dikkat çekti: *"CHP'lilerin büyük dedeleri Mithat Paşa ve 'Kinim dinimdir' diyen Ispartalı Hüseyin Avni Paşa ekibidir. Dedeleri ise Jön Türkler ve 600 yıllık Osmanlı devletini 6 yılda yıkmayı becerebilen 3'lü çete: Yüzbaşılıktan paşalığa yükselen Enver, posta memurluğundan paşa olan Talat ve malum Cemal paşalar... Halifeye saygıyı dini bir vecibe sayan Hint Müslümanlarını bir türlü kontrol edemeyen İngilizler, Osmanlıdan sonra kurulacak yeni devlete bir şartla izin verdiler: **5 yıl içerisinde hilafeti kaldırmak**... Ve 1924 yılında hilafet kalktı, Müslümanlar başsız kaldı. Şimdi Hıristiyanların Papa'sı var, Müslümanlar ise darmadağın. Bunun sonucu, İngilizler, Hindistan ve petrol havzalarını rahatlıkla kontrol ederken, halife Vahdettin Han'ın dünya Müslümanlarından son isteği Anadolu'da başlattığı direniş için dua istemek oldu. Hindistan Müslümanlarından dua dışında bir şey istenmediği halde bu direnişe destek için tonlarca altın gönderildi. Ancak **bu altınlara CHP'liler el koydu** ve bir kısmıyla da malum İş Bankası'nı kurdu."*

TÜRK MÜNAFIKLIĞINA TÜRK MÜSLÜMANLIĞI ADINI VERMEK

Türkiye Müslümanlarının (İslamcılarının, İslamî hareketinin) bir bölümünün geldiği nokta, **Çakmakizm** olarak adlandırılabilir.

Çakmakistler, İslam’ın devlet ve siyaset boyutunu (kamusal yönünü) gözardı etmeyenleri **İslamcı** olarak adlandırıyor ve onları "İslam’ı din değil ideoloji gibi görmek"le suçluyorlar.

Fakat kendi **din anlayışları** ve siyasal tutumları da tanım gereği (ideolojinin tanımı gereği) nevzuhur/çağdaş bir ideoloji durumunda.

*

Böyleleri önce “İslam ideoloji değildir, dindir” diyorlar.

Ardından “Biz İslamcı değil, müslümanız” diye konuşarak **Kemalizm**’e saygı duruşunda bulunuyorlar.

Tıpkı Fevzi Çakmak’ın Kemal Atatürk’ün karşısında hazırolda durup “Emret Komutanım!” deyişi gibi.

Nasıl Çakmak’ın “müslümanlığı”, Atatürk’ün laikleştirme faaliyetini (en azından sükut ikrardan gelir babından) onaylama anlamına geliyorduysa, bu İslamcı olmadığını ilan eden, “din olan İslam”ı benimsediğini söyleyen “dindar” taife de Kemalizm’in pasif (hatta yer yer aktif) destekçileri haline gelmiş durumdalar.

*

Derya içre olup da deryayı bilmeyen mahiler (balıklar) gibi, bu tutumlarının da bir siyaset tarzı ve ideolojiye karşılık geldiğinin farkında değiller.

Ya da değilmiş gibi görünmek işlerine geliyor.

Benimsedikleri **devletçilik** (Ki bir ideolojidir), Kemalist laik siyasetin hizmetkârlığı anlamına geliyor.

"İslamcı değil müslüman olduklarını" söyleyenler, sanki İslamcılık İslam'ın kamusal hayatı da tanzim etmesi davasından başka birşeymiş gibi, işi ideoloji mugalata ve çarpıtmasıyla sulandırıyor ve böylece **Kemalizm**'e dolaylı hizmet sunuyor, **askerliğini** yapıyorlar.

Evet, "İslamcılık bir ideolojidir, İslam ise bir dindir, biz İslamcı değil müslümanız" diyenler, "**Mustafa Kemal'in askerleri**"dir.

Tıpkı Fevzi Çakmak gibi..

İdeolojileri de **Çakmakizm**'dir.

*

Osmanlı'nın son döneminde **İslamcılığın** alternatifleri olarak **Batıcılık** ve **Türkçülük** (arasıra da **Osmanlıcılık**) gösteriliyordu.

Çakmakistler ise İslamcılığın karşısında sanki Batıcılık ve Türkçülük (Ki, ikisinin toplamı Kemalizm demek oluyor) yok da İslam varmış gibi konuşuyorlar.

Sanki İslamcılığın karşısında Kemalizm (Batıcılık ve ırkçılık) değil de bizzat İslam varmış gibi idare-i kelam ediyorlar.

Böylece, bir **psikolojik savaş**ta, **özel harp**te kendilerine verilen **algı operasyonu** hizmetini yerine getiriyorlar.

Bunu yaparken, tıpkı Kemalizm'in ilhamını Batı'dan almış olması gibi, Batılılar'ın izinden gidiyor, "***Islam vs. Islamism***" (Islam versus Islamism: İslam, İslamcılığa karşı) diye kitap yazan Batılı efendilerinden cephane ve mühimmat devşiriyorlar.

Osmanlı'nın son döneminde parlayan İslamcılığı öldürmek isteyen Kemalizm'e (Batıcılık ve Türk ırkçılığına) bundan daha büyük hizmet olabilir mi?!

*

Osmanlı Devleti yıkılınca **Osmanlıcılık** siyaseti/ideolojisi denklemden düşmüştü.

Kemalizm, Batıcılık ve Türkçülüğü kanatları altına alarak onlardan yeni bir terkib oluşturdu.

Böylece ortada iki fikrî cereyan (düşünce akımı) kalmış oluyordu: **İslamcılık** ve **Kemalizm**.

Kemalizm'in hedefi, Osmanlıcılık'ın yanısıra İslamcılığı da bitirmekti.

Bitiremediler, fakat günümüzde **Çakmakistler (Mustafa Kemal'in askerleri)** "Kemalizm'in hizmetindeki müslümanlık"ları ile İslamcılığı sinsi yöntemlerle, özel harp taktikleriyle, psikolojik savaş dümenleriyle yok etmeye çalışıyorlar.

*

Çakmakizm'in İslam'a bir faydası yok, Kemalizm'e ise çok..

Bediüzzaman Said Nursî, ***Sırr-ı İnnâ A'taynâ Risalesi*** adlı kitabında (İstanbul: Derin Tarih Kültür Yayınları, 2016) Mustafa Kemal'i deccal (çok yalanıcı) olarak nitelendirmişti (Eser, ***Derin Tarih*** dergisinin Ocak 2016 tarihli 46'ncı sayısının hediyesidir):

> "… ahir zaman Deccal'inden evvel ona benzer küçük mikyasta (ölçekte) müteaddid (çok sayıda) küçük deccaller (yalancılar) gelir ve bir kısmı (gelip) geçmiş…. Mustafa Kemal ismiyle malum olan şahs-ı menhus (uğursuz kişi), o deccallerden birisidir…." (***A.g.e.***, s. 26.)

Bediüzzaman, Kemal, İsmet ve Fevzi'yi bir "üçlü" olarak ele alıyor ve Fevzi'nin üçüncüleri olduğunu söylüyor.

Ona göre, Fevzi, Kemalizm'in icraatının hissedarıdır:

> "Üçüncüsü (Fevzi) zahiren İslamiyet taraftarı ve bir derece iman sahibi olarak kendini gösteren fakat ehl-i iman onun sûrî (şeklî, özden yoksun, sözde) diyanetine (dindarlığına) aldanıp, dizginleri öteki gaddarların eline verdiğinden o Fevzi dahi o cinayette hissede (hissedarlıkta) İsmet'e nisbetle … hisse alır." (***A.g.e.***, s. 37.)

Ve bu hissedarlık bitmiş değil..

Ulema-i su' (kötü alimler) tarafından devam ettiriliyor.

Bunlara Çakmakistler diyebiliriz:

> "… küçük Deccallerdir ki, büyük Deccal'in ileri karakoludur. Hem o zamanın en fenası, ulemanın (alimlerin) fenasıdır. Yani dalaletin (sapıklığın) en fenası, ulema-i su' namı altındaki bir kısım bedbaht kisve-i ulemada (alim kisvesi altında) dini dünyaya satmış adamlardan gelir." (***A.g.e.***, s. 38.)

*

Kemalizm, Osmanlıcılık'la birlikte İslamcılığı da yok etmeye çalıştı, çalışıyor demiştik.

Bunun için Çakmakist ulema-i su'yu da kullanıyorlar.. Tepe tepe..

Bunların Deccaliyetle bir sorunları yok, fakat Mehdiyetle var.

O yüzden kimisi "Mehdi geldi de geçti, öldü" diyerek Mehdi'yi öldürüyor, kimisi "Mehdi diye birşey yok, gelmeyecek" diye konuşuyor, kimisi de "Canınızı

sıkmayın, Mehdi yakın zamanda gelmez, gönlünüzü ferah tutun" diye teselli veriyor.

Mehdî'nin kendisini geçtik, adı bile onları korkutuyor.

Oysa korkmaları gereken kıyamet ya da Mehdî değil, kendi ecelleri.

Her nefis ölümü tadacak, herkes son nefesinde ahiretteki (tevbesiz ulema-i su,' ateşteki) yerini görecektir.

TÜRK MÜSLÜMANLIĞI MI, TÜRK HARİCÎLİĞİ Mİ?

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın **başlangıc**ında şunlar söyleniyor:

> "… bu Anayasa, Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu, ***ölümsüz*** **önder ve eşsiz kahraman Atatürk'**ün *belirlediği* **milliyetçilik** anlayışı ve O'nun inkılâp ve ilkeleri doğrultusunda;
>
> **… Millet iradesinin *mutlak* üstünlüğü**, ***egemenliğin kayıtsız şartsız*** **Türk *Milletine ait*** olduğu …."

Anayasa'nın başlangıcına göre, "**egemenlik kayıtsız şartsız Türk milletine ait"..**

Egemenlik kelimesi sonradan baş tacı edildi, önceden **hakimiyet** diyorlardı: "**Hakimiyet bilâ kayd ü şart milletindir.**"

Hakimiyet, **hükmetmek**, hüküm sahibi olmak, hükümet konumunda olmak demek oluyor.

Yani "**Egemenlik kayıtsız şartsız Türk milletine aittir**" sözü, başka bir hüküm sahibi tanımama bakımından, **Hz. Ali dönemi Haricîleri**nin "**Hüküm ancak Allah'ındır**" sloganına karşılık geliyor.

Türk Anayasası ve de bilumum Türk milliyetçileri, Atatürkçüler ve demokratlar, **"Hüküm ancak milletindir"** diyorlar.

*

Onlara göre, hüküm, Allahu Teala'nın olamazmış.

İlla da, millet ne derse o olmalıymış.

Peki ya millet, "**Bizim hükmümüz, Allahu Teala'nın hükmüyle aynı**" derse?

Eğer **akıl ve mantık** diye birşeye sahipseniz, “millet iradesinin **mutlak** (mukayyet değil, yani kayıtlı-şartlı değil) üstünlüğü” Anayasa’da açıkça vurgulandığına göre, varacağınız sonuç şudur: Millet, “**Bizim hükmümüz, Allahu Teala’nın hükmüyle aynı**” derse, **Anayasa**‘ya göre, memlekette **Şeriat** hükümferma olur.

Üstelik, bu **mutlaklık** (kayıtsız-şartsız olma), “Egemenlik **kayıtsız şartsız** Türk milletine aittir” denilerek ikinci kez vurgulanmış.

Kuş kadar bir beyni olan, zekâ denilen nimetten “yapay zekâ”nın en ilkel örneği kadar olsun nasibi bulunan kişinin varacağı netice budur.

*

Gel gör ki, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası, **akıl ve mantık** değil, ideolojik saplantı (daha açıkçası **Atatürkçü putperestlik**) çerçevesinde yazılmış olduğu için, izan ve idrakin “i”sinden bile nasipsiz.

Çünkü, Anayasa’ya “**devletin din kurallarına uydurul*ma*ması**” anlamına gelen **laiklik/dinsizlik** hükmünü koymanın yanı sıra, bir de, bu laiklik/dinsizlik “kaydı” için, “**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**” kaydını/şartını koyarak, kendi kendilerini yalanlamış durumdalar.

Eğer millet iradesinin “**mutlak üstünlüğü**“nden, milletin egemenliğinin “**kayıtsız-şartsızlığı**“ndan söz ediyorsanız, artık, hiçbir hüküm için, **“değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez”** kaydını/şartını getiremezsiniz.

Tabiî, Afrika’daki maymunlardan bile geri zekâlı değilseniz.

Şu işe bakın, bir taraftan milletin egemenliğinin kayıtsız-şartsızlığından söz ediliyor, diğer taraftan da, egemenlik, laikliğe (yani dinsizliğe, dinler arasında tarafsızlığa) teslim olma **kaydı ve şartıyla** milletin..

Sözde hakimiyet milletin; fakat millet, laikliği/dinsizliği bırakın değiştirmeyi, değiştirilmesini teklif dahi edemiyor.

İşte, **dinsiz-imansız** bir anayasa ancak bu kadar tutarlı olabilir. **Akıl ve mantık** nimetinden ancak bu kadar hissedar olabilir.

> "Allah'ın izni olmadan hiç kimse iman edemez. O, akıllarını kullanmayanları (iman nimetinden mahrum edip) murdar kılar." (Yunus, 10/100)

*

Milletin "efendi"leri, "Kızı kendi haline bırakırsan ya imama gider ya müezzine, illa da davulcu ya da zurnacı olmalı" hesabı, "Bu milleti başıboş bırakmaya da gelmez" diye düşünmüşler.

Yani millete "Arif olan anlar" babından şunu diyorlar: "Bak oğlum, hakimiyet sizindir dediysek o kadar da değil! Hemen gaza gelme! Asıl hakimiyet dinsizliğin, yani bizim."

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'ndaki ifadenin Haricîler'in sloganından farkı, **Allahu Teala'nın konumunu (lafta) Türk milletine veriyor** olmasından ibaret.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, Anayasası gereği "**dinsiz**" (dini olmayan, **laik**) bir devlet olduğu için, Allahu Teala'ya bir gıdımcık bile hükmetme hakkı tanımıyor.

Haricîler'in sözü, esas itibariyle doğruydu, o yüzden Hz. Ali, *"**Hak bir söz**le **batılı** kast ediyorlar"* demişti. (Burada, günümüz "**Haricîlik edebiyatçıları**"nın şeytanî yüzü de ortaya çıkıyor. Onlar da, Hz. Ali'nin hak sözü ile batılı kast ediyor, onun hak olan sözünü batıl bir maksatla istismar ediyorlar. Hak sözü söyleyen herkesin onunla batılı kast etmesi gerekmez, yani "**Hüküm ancak Allah'ındır**" diyen

herkes Haricîler gibi düşünecek, onlar gibi bu hak sözle batılı kast edecek diye birşey yok.)

Anayasa'daki "Hüküm ancak milletindir" anlamına gelen ifadelere gelince, o ifadeler, Hz. Ali'nin yaklaşımı (daha doğrusu İslam dini) açısından bakıldığında, **"Batıl bir sözle batılın kast edilmesi"** demek oluyor.

Anayasa'nın millet iradesi/egemenliği vurgusu, İslam açısından **küfür ve şirk**ten ibarettir.

(**İslam açısından** diyorum vatandaş, müslüman değilsen, çağdaşsan ve ilericiysen seni ilgilendirmiyor. İslam'ın hükümleri, senin anayasandaki maddeler ile birebir örtüşseydi "Devlet, din kurallarına uydurulamaz" demenize gerek kalmazdı.)

*

Haricîler, (kimisi kötü niyetinden, kimisi geri zekâlılığından) hak sözü yanlış yorumluyorlardı, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası ise, bu hükmetme yetkisini Allahu Azîmüşşan'a bile vermiyor, nerde kaldı ki Laz'a, Çerkez'e, Kürd'e vs. versin.. (Aslında, **"Şeriatçı"** olması durumunda Türk'e de vermiyor ya, neyse..)

Ve, içimizdeki "sınırlı sorumlu iman sahibi" birtakım sefih sapıkların ve münafıkların, buna karşı seslerini yükseltip, "**Nedir bu modern Haricîlik, nedir bu Haricî rejimi?**" dediklerine şahit olmuyoruz.

Onlar, Haricîler'i sadece Arabistan'daki Vehhabîler ve Selefîler arasında aramamızı istiyorlar.

İçinde yaşadıkları "**küfür ve şirk Haricîliği** rejimi"yle bir dertleri yok.. (Tabiî İslam açısından böyle, Türk milliyetçiliği açısından bu, çağdaş uygarlık düzeyini yakalamak anlamına geliyor.)

Asıl **dehşetli haricîler** burunlarının dibinde, fakat onları görmüyorlar.

Görmemek bir tarafa, bunlara **“yağ” çekmek**, Atatürk’ün İslam’a hizmetlerini sayıp dökmek için sıraya girmiş durumdalar. Hatta, sırada öne geçmek için birbirleriyle çekişiyorlar.

Tabiî **Recep Tayyip Erdoğan** da “Aziz Atatürk”ünün izinde.. İslam’a *(Atatürk’ün “sünnet”ine göre) hizmetin* sadece Türkiye ile sınırlı kalmasına gönlü razı olmadığı için gidip Mısır ve Tunus’a **“Şeriat yerine laiklik”** tavsiyesinde bulunuyor.

Ve de, aşırı sivri zekâya ve bizim bilmediğimiz türden bir *mantık bağından kurtulmuş akla* sahipler ya, bu “**küfür ve şirk Haricîliği** rejimi” için cephede savaşıp ölenleri, Cennet’i dünden hak etmiş hakiki şehitler ilan ediyor, bizim de buna inanmamızı bekliyorlar.

“YARIM PORSİYON İSLAM”LI TÜRK MÜSLÜMANLIĞI

Bediüzzaman Said Nursî, ***Sırr-ı İnnâ A’taynâ Risalesi*** adlı kitabında (İstanbul: Derin Tarih Kültür Yayınları, 2016) Mustafa Kemal, İsmet İnönü ve Fevzi Çakmak'ı bir "üçlü" olarak ele alıyor ve Fevzi'nin üçüncüleri olduğunu söylüyor (Eser, ***Derin Tarih*** dergisinin Ocak 2016 tarihli 46’ncı sayısının hediyesidir):

> “Üçüncüsü (Fevzi) zahiren İslamiyet taraftarı ve bir derece iman sahibi olarak kendini gösteren fakat ehl-i iman onun sûrî (şeklî, özden yoksun, sözde) diyanetine (dindarlığına) aldanıp, dizginleri öteki gaddarların eline verdiğinden o Fevzi dahi o cinayette hissede (hissedarlıkta) İsmet’e nisbetle … hisse alır.” (***A.g.e.***, s. 37.)

Demek istediği şu: Ehl-i iman, Müslümanlar, Fevzi'nin dindarlığına aldanarak, dizginleri onun birlikte hareket ettiği Mustafa Kemal ile İsmet'e vermekte beis görmediler.

"Dindar Fevzi de yanlarında olduğuna göre, onlarla birlikte hareket ettiğine göre sıkıntı yok" diye düşündüler.

Aldandılar.

Her ne kadar Fevzi, Kemalizm adına yapılan icraatın fikir babası veya teşvikçisi değildiyse de, yapılanlara itiraz etmediği için onların halk nezdinde meşruiyet kazanmasının aleti oldu.

"Bakın Fevzi Paşa gibi elinden ***Kur'an*** düşmeyen bir adam itiraz ediyor mu?.. Etmiyor!.. Demek ki sıkıntı yok!" denildi.

Böylece Fevzi, Mustafa Kemal ile İsmet'in "cinayet"inin ortağı olmuş oldu.

*

Fevzi Çakmak'ın, dindar bir insan olarak, yapılanlara itiraz etmesi gerekirdi.

Tabiî o dönemde birşeylere itiraz etmek kolay değildi. İnsan canı sudan ucuzdu.

Mesela birşeylere karşı çıkan Trabzon milletvekili **Ali Şükrü Bey**, "tesadüfen" Atatürk'ün muhafızı Topal Osman Ağa tarafından tuzağa düşürülüp boğdurularak öldürülmüştü.

Diğer milletvekilleri bu olaydan gerekli dersleri çıkarmışlardı.

Zaten Atatürk de, Yunan'ın denize dökülmüş olmasının getirdiği cesaretle "**İhtimal bazı kafalar kesilecektir**" diye konuşmaya başlamış durumdaydı.

Blöf yapmıyordu.

"Hakimiyet (egemenlik) ... hiç kimseye **ilim icabıdır** diye müzakereyle (fikir alışverişiyle), münakaşa (tartışma) ile verilemez, hakimiyet ... kudretle ve **zorla** alınır" diyordu.

Yani "Hayatta en hakiki mürşit ilimdir" mottosu aptalları aldatmak için söylenen bir avcı yemiydi.. "**Hayatta en hakiki mürşit, Zorba Hurşit**"ti.

Egemenlik panayırında ilmin değil "İhtimal bazı kafalar kesilecektir" diyen zorun borusu ötüyordu.

İskilipli Atıf Hoca'nın darağacındaki görüntüsü, her tür nutuktan daha etkileyici ve ikna ediciydi.

"Herşey, Fevzi Çakmak da yaşarken oluyor"du.

Kâzım Karabekir gibi isimlerin **İzmir Suikasti** davasında ipten nasıl kılpayı kurtulduklarını, **İsmail Canbolat** gibilerin ise 10 yıl hapse itiraz ettikleri için "Beğenmediniz mi, o zaman alın size yağlı ip!" denilerek asıldıklarını görmüştü.

Dindar Fevzi herşeyin farkındaydı ve bedel ödememek, emekli edilip Kâzım Karabekir gibi süründürülmemek için "zamanın ruhu" karşısında boyun eğmişti.

*

Ancak, bunun farkında olması Fevzi'nin dünyasını kurtarsa da ahireti için yetmiyor, vebalini azaltmıyordu.

En azından susması, kenara çekilmesi ve Kemal ile İsmet'in sessiz suç ortağı olmaması gerekirdi.

Bunu **Mehmed Akif** yapmış, soluğu Mısır'da almıştı.

Başının kıymetini bildiği için Kemal hakkında olumsuz bir çift laf bile söylemiyordu, fakat "Selamet der kenarest" diyerek kaçıp gitmişti.

Kemal hakkında konuşmak, **Sultan Abdülhamid**'e "herif" diye diklenmeye, sövüp saymaya benzemiyordu.

Abdülhamid'in Topal Osman Ağa gibi muhafızlarının bulunmadığını, onun, tahtını başına geçirmek için teşkilat kuranları "suikast" davalarıyla astırmak gibi katakküllilerinin olmayacağını biliyordu.

*

Abdülhamid'in kitabında suikast, **zehirleme**, uyduruk davalarla astırma, kafa kesmeyle tehdit edip susturma, kılık kıyafet için adam **asma** (Mesela **şapka** muadili bir fes yada sarık için adam kesme), İstiklal Mahkemesi adıyla idam mangası oluşturma yoktu.

Dolayısıyla Abdülhamid'e aslan parçası cesur yürek yazar ve şairler kahramanca posta koyabilirler, ona tuzak kurup faytonunu ve pekçok vatandaşı havaya uçuran **ermeni teröristi** bile "Ey şanlı avcı, dâmını bîhûde kurmadın / Attın, yazık ki, yazıklar ki vurmadın" diyerek övebilirlerdi.

Abdülhamid'in bunu yazan densiz **Tevfik Fikret** gibileri suikast davasına iliştirip ipe göndermek bir tarafa, "terör işbirlikçisi, propagandacısı" diyerek hapse bile attırmayacağını biliyorlardı.

Dolayısıyla kendilerine fikir hürriyeti tanımayan despot Abdülhamid'e rahatça sövebilirlerdi.

Kemal Atatürk içinse ancak "**Kâbe Arab'ın olsun / Bize Çankaya yeter!**" türünden şiir adı verilen tapınmalarda bulunulabilirdi.

Memlekete tapınma ve kulluk hürriyeti, putperestlik özgürlüğü onun sayesinde nihayet gelmişti.

*

Mehmed Akif gibi susmayı tercih eden bir başka isim, Ankara'ya davet edilip âlâ-yı vâlâ ile karşılanan **Bediüzzaman Said Nursî** idi..

Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi'nin aksine önceden istihbaratı bulunmadığı için Ankara'dakiler hakkında hüsnüzanda bulunmuş, fakat keskin zekâsı ve mütebahhir ilmi ile hemen durumun farkına varmıştı.

Bu yüzden Ankara'yı terk edip Van'a gitmiş, uzlete çekilmişti.

Fakat Kemal Atatürk, Sultan Abdülhamid değildi..

Bediüzzaman, Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi gibi Mısır'a kaçıp gitmediğine göre, ondan yakasını kurtaramazdı.

Bu yüzden onu sürgün ve hapislerle süründürdüler.

Oysa, siyasî konularda konuşmayı bırakmış durumdaydı.

Fakat değil mi ki "**iman** hakikatleri"ni anlatıyordu, imansızlığın ve laikliğin (siyasal dinsizliğin) tellallığını yapmıyordu, Ali Rıza ile Zübeyde'nin oğluna tapmıyordu, o, bir tehlike ve tehditti.

Susturulmalıydı.

Bu yüzden, sürgün ve hapis yetmiyormuş gibi defalarca **zehirlendi**. Fakat ölmedi.

Şeyh Es'ad Erbilî rh. a. onun kadar şanslı değildi.

"BİR YUSUF MASALI"

Hayır, İsmet Özel'in (hiç görmediğim ve okumadığım) şiir kitabından bahsetmiyorum.

Yusuf Kaplan'ın anlattığı masaldan söz ediyorum.

> "İki asırlık İngiliz-Yahudi nüfûzu sona erecek…" başlıklı yazısına şöyle başlamış:
>
> Anayasa değişiklik paketi, 339 Evet oyuyla geçti.
>
> Devleti ele geçiren iki asırlık İngiliz-Yahudi güdümlü ittihatçı bürokratik oligarşi bitecek, dün olduğu gibi bugün ve yarın da herkese kol kanat gerecek Yeni Türkiye adım adım inşa edilecek biiznillah.

İki asır geriye gidince, 1817 yılına ulaşıyoruz.

Ortada henüz **"ittihatçı" bürokratik oligarşi** yok.

Başka bir şey var. **Âyanlar** ülkeyi aralarında bölüşmüşler, gül gibi yönetiyorlar.

İttihatçı bürokratik oligarşinin ortaya çıkması için daha 90 sene geçmesi gerekiyor.

Olsun.. Ne de olsa bu bir masal.. Masallarda gerçeklik değil, hayal gücü zenginliği aranır.

Maşallah, Yusuf'ta da bu, ganî..

Yusuf'un masalına göre, **Sultan II. Abdülhamit** dönemi de, "İngiliz-Yahudi güdümlü ittihatçı bürokratik oligarşi"nin hükümferma olduğu bir zaman dilimi oluyor.

Ve bu, Osmanlı'da **Sultan II. Abdülhamit** döneminde de varlığını sürdüren "oligarşi", "laik" Türkiye Cumhuriyeti'nde başkanlık sisteminin gelmesiyle bitecekmiş..

Masal bu ya, oluyor böyle şeyler.. Masallarda herşey olur.

Sultan II. Abdülhamit'in "başkan"ın ta kendisi, hatta başkandan da fazla bir şey olması (çünkü 5 yıl için seçilmemişti), söz konusu bürokratik oligarşiye son verememişti, ama, **Recep Tayyip Erdoğan**'ın başkan olması, "oligarşi" vampirinin tam da kalbine kazık çakacakmış..

Yusuf'un masalında hem referandumda "evet" çıkması garanti, hem Recep Tayyip Erdoğan'ın "başkan" seçilmesi garanti, hem de Recep Tayyip Erdoğan'ın başkanlığının "İngiliz-Yahudi güdümlü ittihatçı bürokratik oligarşi"yi bitirmesi garanti..

Masalların güzelliği işte burada, çocukları mutlu edecek herşeyi içerir..

*

Ama, benim aklıma, şu "**bürokratik oligarşi**" lafı takıldı.

Demek ki, Yusuf'a göre, ülkemizde şu anda bir "bürokratik oligarşi" var..

İnsan ister istemez, tanıdığı bürokratları zihninden geçiriyor.

Ve bu bürokratik oligarşi, "**İngiliz-Yahudi güdümlü**" imiş..

Artık nasıl güdülüyorlarsa?..

Ajanlık mı yapıyorlar, gizlice talimat mı alıyorlar, bunun ayrıntısı, Yusuf'un yazısında yok..

Fakat bir müjde var, Recep Tayyip Erdoğan başkan seçilirse, bu bürokratların "oligarşi"sinden kurtulacakmışız.

Aslında Yusuf'un yazısı, önemli hakikatleri dile getirmiyor da değil..

Her masalda, gerçekliğe tekabül eden bazı unsurlar da bulunur. Yoksa, çocuklar, anlatılan masalı zihinlerinde canlandıramazlar.

Yusuf'un anlattığı masaldaki boşluk şurada: **Mısır'a, Tunus'a gidip Şeriat'e karşı laikliği tavsiye** eden Recep Tayyip Erdoğan'ın, bizi, *İngiliz-Yahudi güdümlü (ya da taklidi)* "**sistem**"den kurtarması mümkün mü?

Belki sözünü ettiği " İngilizlerin ve Yahudilerin güdümündeki **Balkan kökenli azınlıklar**"dan bürokrasiyi temizleyebilir, fakat "**ülkenin yerli çocuklarının**", İngiliz-Yahudi güdümündeki (veya icadı) **"sistem"in yeni devşirmeleri, misyonerleri ve lejyonerleri** haline gelmesine katkı sağlamayacağından nasıl emin olabiliriz?

28 Şubat Süreci ile birlikte, **Millî Görüşçü kadroların ve halk tabanının**, Erdoğan'ın katkılarıyla nasıl "dönüştürüldüğünü" hep beraber görmedik mi?!

*

Evet, Yusuf, ancak bir masal olarak kulak verildiğinde insanı memnun edecek şeyler yazıyor.

Neden böyle yapıyor?

Ortada iki ihtimal var:

Birincisi, Yusuf, çok saf biridir.. Çabuk ve kolay "gaza geliyor"dur.

İkincisi, Recep Tayyip Erdoğan'ı veya milleti çok saf zannediyordur.

Belki de Erdoğan'ı, böylesi yazılarla "gaza gelecek" kadar saf zannediyor.

Eğer öyle zannediyorsa, dünyanın belki en saf adamı kendisi demektir. Şu anda Türkiye'de, Erdoğan'la böylesi "kurnazlık"larla başa çıkabilecek adam yok.

(Şimdiye kadar gördüğümüz şu, Erdoğan'ı kullanıyorum diye düşünenler, onun tarafından “ince siyasî taktiklerle” kullanıldılar. Kullanıldıklarının farkına vardıklarında ise, pabuçları dama atılmıştı.)

Ya da Yusuf, Recep Tayyip Erdoğan'ı değil de, milleti çok saf zannediyor, ve Erdoğan namına milleti “referandum”a hazırlıyor.

Eğer niyeti buysa, bu kadar abartmasına gerek yoktu. Başkanlık sisteminin bugünkü şartlarda ülke için daha hayırlı olacağını söylemekle yetinse, herhalde hem daha inandırıcı ve etkili olurdu, hem de kaleminin namusunu koruduğunu düşünürdük.

YERLİLİK/MİLLÎLİK EDEBİYATININ TÜKENİŞİ

Erdoğan bir zamanlar **Erbakan**'ı eli böğründe bırakıp "**Millî Görüş gömleği**"ni çıkardığında, hatta parça parça edip ayaklar altında paspas yaptığında, buna **Fethullah Gülen** çok sevinmiş, bundan büyük memnuniyet duymuştu.

Huylu huyundan vazgeçmez.. Keser döndü sap döndü, gün geldi devran döndü, Erdoğan bu defa "Cemaat gömleğini" parça parça etmeye başladı..

Fakat, hangi gömleğin ne zaman giyilmesi, ne zaman çıkarılıp paspas yapılması gerektiğini çok iyi bilen Erdoğan, oportünist ve pragmatik karakteri yüzünden (ya da sayesinde), ABD ve İsrail karşısında gerektiğinde geri adım atmaktan uzak durmuyor.

Erbakan karşısında geri adım atmamıştı.. Cemaat karşısında da atmayacak.. Ama **TSK** karşısında geri adım attı.. **MİT** karşısında geri adım attı.. İsrail karşısında geri adım attı.. ABD karşısında geri adım atıyor..

Vatandaş, kimlerin karşısında geri adım atması gerektiğini çok iyi biliyor.. Efeliği, yiğitliği, sadece gücünün yettiklerine..

Zayıflara..

Ya da, zayıf olduklarını zannettiklerine, düşündüklerine..

Karşısındakinin zannettiğinden güçlü olduğunu fark ettiğinde geri adım atmaktan yüksünmüyor..

*

Kendi ifadesiyle, Erdoğan'ın **sağı solu belli değil**..

“Bu adam herhalde sağ elle yiyip içer” diye düşünüyorsunuz ama, hayır, bu adam başka, işine gelince sol eliyle de “malı götürüyor”.

Erdoğan’ın bu özelliği yüzünden, “dalkavuklar” taifesi adeta helak oluyor.. Bir gün sağ dediklerine öbür gün sol, bir gün sol dediklerine öbür gün sağ demek zorunda kalıyorlar.

Fakat, liderleri o kadar keskin virajlar alıyor, o kadar serî, hızlı ve kıvrak dönüşler yapıyor ki, savrulup durmaktan perişan oluyorlar.

Bunca **Gazze** edebiyatından sonra birden bire **Ermeniseverliğe** geçişin yol açtığı baş dönmesinin etkilerini tasavvur edebiliyor musunuz!..

Yerlilik ve millîlikten, hiç geçiş taksimi yapmaksızın ansızın Ermenilerin acılarını paylaşmaya atlamanın, dalkavuklarda yol açacağı sancıları bir düşünün..

Evet, Erdoğan’ın ne sağı sağ, ne de solu sol.. Ne Millî Görüşçülüğü Millî Görüşçülük, ne Cemaatçiliği Cemaatçilik, ne millîliği millîlik, ne yerliliği yerlilik.. Sağı solu, yerliliği yersizliği belli değil..

Onun için, insanları “şaşırtmaya”, birilerini yarı yolda eli böğründe bırakmaya, gömleğini çıkarıp her gördüğü havuza atlamaya her zaman hazır..

“MİLLİ GÖRÜŞ”, MİLLİ PİYANGO KADAR MİLLÎ HALE GELİRKEN

Erbakan’ın “Milli Görüş” hareketindeki en önemli ve büyük sapma, Batı tipi laikliği savunmaya başlamış olmalarıydı.

Belki bunu başlangıçta takiyye kabilinden ve Batı tipi laiklik kavramına kendilerince “tevil ettikleri” bir anlam yükleyerek yapıyorlardı, fakat zamanla samimi bir şekilde savunmaya başladılar.

Necip Fazıl, onların bu laiklik söylemine karşı çıkmıştı, fakat dinletemedi.

Dinlemediler.

Şunları yazmıştı:

> Hangi **millî görüş**?.. Çar Rusya’sı müjiği hangi millî görüşteydi ve bugün onun torunu hangi millî görüştedir? Bu efendiler bilmiyorlar mı ki, … “İdeolocya Örgüsü” eserimizde Meclisimin duvarında “**Egemenlik ulusundur**” yaftası değil, “**Hâkimiyet Hakkındır**” levhası vardır? …
>
> Millî Türk Talebe Birliği’nin, yeni idarecilerini seçmek üzere büyük kongresini topladığı ve beni de kongrenin ruhunu gözetmek üzere çağırdığı bir gün kendisine söz verilen M.S.P. İçişleri Bakanı **Oğuzhan Asiltürk** (Ne asaletsiz bir isim!) kürsüye çıkmış ve hiç de sırası, yeri, yurdu, lüzumu yokken demiştir ki:
>
> – **Devlet lâik olabilir; fertlerse olmayabilir.** Bunlar birbirine mâni değildir!
>
> Yani:

– Siz içinizden, isterseniz lâik olmayın! Ama **devletin laik olup olmadığına aldırmayın** ve onu kendi oluşu içinde tabiî görün!

Herhangi bir rejimin **bâtını her neyse zâhirde onunla tecellisi esas** olduğuna göre, ona zıt kalbleri ancak kendi hücrelerinde **gizlenmeye dâvet** eden ve **rejimi kendi halinde serbest, hattâ haklı gösteren böyle bir Bizans ruhu**, açık küfrün bile tenezzül etmeyeceği bir idrak sefaleti arzeden ve balmumu adamları arasında bu çocuk sesli **sapık** Bakanı şiddetle suçlandırmayan, üstelik yeni Bakanlıklarla mükâfatlandıran **lider de [Erbakan da] aynı ruhu paylaşmış, hattâ önceden adamına telkin etmiş sayılabilir**.

Mesele lâyisizmanın kıymet hükmüne değil, müslümanlık taslıyanların anlayış ve samimilik derecesini gösterme ölçüsüne bağlıdır. Bu tarzda bir laiklik savunması, **müslüman şöyle dursun**, bizzat laikler ve Allah inkârcıları tarafından bile kabul edilmez. …

[Erbakan'ın hanımı] Refikaları Hanımefendi, Tepebaşı gazinosunda kadınlardan bir topluluğa hitap eder ve bu mevzuda hiçbir hikmet ve inceliğe sahip bulunmaksızın "Teaddüt-ü Zevcat: Dörde kadar zevce alabilme müsaadesi" aleyhinde konuşur ve bizzat Erbakan, [başka] **herhangi bir din kaidesi üzerinde hataya düşüp** bilhassa karşı cephelerden hücum yağınca "şaka ettim!" demekten başka cevap bulamaz. Keşke "ben bu dâvanın sadece şakacısıyım; sahicisi kimse buyursun!" diyebilse…

Müslümanlığı, partilerinin temsil ettiğinden ve müslümanları kütüklerine kayıtlı olanlardan ibaret sayarlar ve "M.S.P.'li olmayanlar müslüman değil" demeye giderler. Bilmezler ve bir türlü anlamaya yanaşmazlar ki, **kendilerinden dâvacı küfür değil, bizzat müslümanlık ve gerçek müslümanlardır**.

… “Şahıslarımıza haram olan partimize helâldir!” tesellisiyle bir zamanlar Sanayi Bakanlığını nasıl bir rüşvet tezgâhı haline getirdikleri, dost, düşman herkesçe malûm….

(Necip Fazıl, ***Rapor 3/4***, 6. b., İstanbul: Büyük Doğu Yayınları, 2009; http://www.nfk.com.tr/erbakan.htm)

*

Necip Fazıl da, **Erbakan** da gitti, ebedî âleme göçtü..

Oğuzhan’ın laikliği bu sözde millî görüşün davası haline geldi.

Tayyip **Erdoğan**, Oğuzhan abisinden aldığı bayrağı daha yükseğe taşıdı, hatta Mısır ve Tunus’a bile ihraç etmeye kalkıştı.

Temel **Karamollaoğlu** (İslamsız müslümanlık vezninde) İslamcı değil müslüman olduğunu söylemeyi vird-i zeban haline getirdi.

Necip Fazıl gibi düşünenler ise günden güne azaldı.

Şimdi onun gibi düşünenler fanatik, aşırı, marjinal ve arkaik kabul ediliyor.

Evet, birileri **Büyük Doğu**cu olduklarını söyleyebiliyor, **Necip Fazıl adına “ödül törenleri”** düzenleniyor, fakat, adı istismar edilip kullanılırken davası, fikriyatı ve zihniyeti yok ediliyor.

Katlediliyor.

“İMANLI ÇILGIN TÜRKLER”MİŞ

“Erdoğan’dan yeni tanım: İmanlı çılgın Türkler!”

Bu ifade, ***Haber7.com***‘daki bir haberin başlığı..

“İmanlı yiğit Türkler” vs. gibi bir “tanım” değil..

Tabiî ki, burada, Turgut Özakman’ın hata ve çarpıtmalarla dolu “***Şu Çılgın Türkler***” kitabından esinlenme ve ona gönderme yapma durumu var..

Böylece, Kemalizm’e ya da Atatürkçülüğe de, bir selam gönderilmiş olunuyor.

İşin ilginç tarafı, darbeciler de, **15 Temmuz** darbecileri de, TRT ekranından okuttukları **darbe bildirisi**nde Atatürk vurgusu yapmış bulunuyorlardı.

Onlar, **iman**dan söz etmiyorlardı ve daha tutarlıydılar. Açıklamalarında, gerçekte imkânsız olan “zıtların bir araya getirilmesi” tuhaflığı yoktu.

*

İmanla çılgınlığı bir arada anmaya gerek yok. Ne iman çılgınlığın, ne de **çılgınlık** imanın mütemmim cüzü veya lazım-ı gayri mufarıkıdır.

İman, ancak **akıl, denge ve itidal**le bir arada anılmalıdır, çılgınlıkla değil.

İslam’la Atatürkçülük ise birbirine tamamen zıttır.

İslam, Atatürkçülük de dahil olmak üzere, **beşerin putlaştırılması**yla üretilen sahte dinlere geçit vermez.

İslam, Ali Rıza ile Zübeyde’nin ölmüş oğlu Mustafa gibi kullara kul olmamak, yalnız yerlerin ve göklerin yaratıcısı Allahu Teala’ya kul olmaktır.

Laikliğin Türkiye'de var olma nedeni işte budur: İslam ile Atatürkçülüğün bir araya gelmesinin mümkün olmayışı.

Devlet Atatürkçülüğe ait olunca, devlet ile dinin ayrılması gerekmektedir.

*

Burada din ile, **ed-Dîn**'i kastediyoruz.

Yoksa, **İslam'ın din tanımı açısından Kemalizm ya da Atatürkçülük, beşerî bir batıl dindir**.

İslam açısından, Türkiye Cumhuriyeti de bir din devletidir: Kemalizm dininin devleti.

Kemalizm açısından bakıldığında ise, Türkiye Cumhuriyeti, laik, yani dinler arasında tarafsız bir devlettir.

*

İslam ile Atatürkçülüğü, iman ile "şu Türkler'e" özgü çılgınlığı bir araya getirmek, bugünün yöneticilerine, daha geniş bir halk yelpazesinin desteğini almak için işlevsel görünebilir.

Fakat, Allahu Teala'nın rızasına uygun olmayacağını anlamak için çok fazla bir ilmî derinliğe gerek yok..

O "şu Türkler" de, Yunan'a karşı zafer kazanılıncaya kadar, İslam'a saygılı ve imanlıydılar. "**Çılgın**"lıkları zaferden sonra başladı.

Allahu Teala, her günahı affedebilir, şirk hariç.

(Onu da affeder de, tevbe edilmesi şartıyla.. Diğer günahları ise, dilediği kimseler için, tevbesiz de affedebilir.

Allahu Teala, dinine ekleme-çıkarma yapılmasını da affetmez.

(Bu da, şirkin bir çeşididir, çünkü, ekleme çıkarma yapan kişi, kendi şahsını hâşâ Allahu Teala'ya, **dinin muhtevasını ve sınırlarını belirleme hususunda ortak** kabul etmiş olur. Haramı helal, helali haram kabul etmenin küfür oluşu bundandır.)

*

İslam, Allahu Teala'yı yüceltme, insanları ise, kim olursa olsun, kul olarak, ait olduğu yerde tutmaktır.

Onun için, Kelime-i Şehadet'te, Peygamberimiz s.a.s.'in "O'nun kulu" (abduhû) olduğunu özellikle vurguluyoruz. Aynı zamanda, O'nun insanlara elçisidir.

Elçi olduğu için, kendiliğinden birşey yapma ve söyleme yetkisi de mevcut değildir.

> "De ki: 'Buna karşılık sizden bir ücret istemiyorum. Ve ben, kendiliğimden bir şey iddia eden kimselerden de değilim.' " (Sâd, 38/86)

Bir peygamberin bile, mesela, "**Muhammed (s.a.s.) ilke ve inkılapları**" diye "kendisine ait" birşey ortaya atıp, insanları ona itaat etmeye çağırma hakkı yoktur.

Bu, insanları kendisine **kul** yapmak anlamına gelir.

> "O, arzu ve isteklerine göre konuşmaz. O (söyledikleri), bildirilen bir vahiyden başkası değildir." (Necm, 63/3-4)

Atatürkçüler ise, Ali Rıza Efendi'nin Zübeyde Hanım'dan doğma oğlu Mustafa'nın, Allahu Teala'nın kullarından bir kul olduğunu, diğer kullardan bir farkının bulunmadığını, başka insanlar için "kendiliğinden, kendi kafasından" ilke ve inkılaplar icat etme yetkisinin olamayacağını kabul etmek istemezler.

*

Bir insanın kendi kafasından ilke ve inkılaplar icat edip bunları insanlara dayatması, kabul etmeyenleri (idam, yani öldürmek de dahil) zorla, baskıyla itaate mecbur etmesi, onları kendisine "kul" yapması değilse, kulluk nasıl birşeydir?

Atatürkçüler, bu mantıklı soruyu tartışmak istemezler. Böylesi sorularla karşılaştıkları zaman, "Acaba, bu konuda Atatürk'ü Koruma Kanunu'ndan istifadenin bir yolu olabilir mi?" diye düşünmeye başlarlar.

Çünkü, onların özgürlükçülükleri bunu gerektirmektedir.

Onlara göre özgürlük, tanrılaştırdıkları bir şahsın kendi kafasından ürettiği ilke ve inkılapları insanlara dayatabilmesi, kabul etmeyenleri öldürebilmesi, darağaçlarında sallandırabilmesi ve bunun o insanlar tarafından sorgulanmasının ve tartışılmasının bile müsamahayla karşılanmamasıdır.

Sorgulanmasının da suç kabul edilmesi, cezalandırılmasıdır. Sorgulayıp tartışanların başının acımasızca ezilmesidir.

Böylece, özgürlük gerçekleşmiş olmaktadır. **İnsanları kul haline getirme özgürlüğü**.

Onların özgürlükten anladığı budur.

28 ŞUBAT'TA SUSAN, ERGENEKON DAVASI'NDA KAHRAMANCA GÜRLEYEN ADAM

Yıllar önce, ***Yeni Şafak***'ın komik olmaya çalışan boşyazarı (başyazar değil) Salih Tuna, "**Kumpası herkesten önce gören adamın Musul uyarısı**" başlıklı bir yazı kaleme almıştı..

Şimdi, "Hangi kumpas, hangi gören adam, ne uyarısı?" diye soracaksınız..

Kumpası gören adam, **Oğuzhan Asiltürk**'müş..

Kumpas ise, **Ergenekon** davası imiş.. Asiltürk (merhum **Necip Fazıl** başka bir adlandırma yapıyordu), bu konuda herkesten önce, "Ergenekon Amerikan işidir" demişmiş..

Ergenekoncuların NATO'ya bağlı Gladio örgütlenmesi olduğunu, Amerikan projesi sayılabileceğini söylüyor değildi.

Türkiye mahkemelerinde görülen Ergenekon davasının Amerikan işi olduğunu iddia ediyordu.

Yani Anayasa'ya göre bağımsız olan yargının "dış güçlere bağlı yargı" olduğunu savunuyordu.

Kumpastan kastı buydu.

*

Salih Tuna, Asiltürk'ün geçmişi hakkında bilgi de vermiş..

Fakat… 1989-90 yıllarında patlak veren **Prof. Esad Coşan – Necmettin Erbakan** kavgasında katalizör rolü oynadığını yazmamış..

Aynı şekilde, Refah Partisi'nin **yenilikçiler – ak saçlılar** diye ikiye bölünmesi sürecinde, yenilikçi olarak ortaya çıkanların ayrılışını provakatif söylemlerle hızlandırdığını ve haklı hale getirdiğini de yazma gereği duymamış..

Benzer şekilde, **Numan Kurtulmuş**'un Saadet Partisi'nden kopması sürecinde "herkesten önce" devreye girdiğini de dile getirmemiş..

Salih Tuna, Saadet Partisi'nin tabela partisi haline gelmiş olduğunu da yazmış..
Fakat, tabela partisi haline gelişte Oğuzhan Asiltürk'ün yaptığı köklü
ve **derin** katkıya dair bir şey söylemiyor.

*

Her neyse… Biz şu **kumpas** meselesine dönelim..

Ergenekon Amerikan işi idiyse, 17 Mayıs 2006 tarihinde gerçekleşen **Danıştay Baskını**'nın ardında ABD mi vardı?..

Ya da, bu Danıştay baskınını yapıp kayıplara karışmak ve olayı "**dinci**"lerin üzerine yıkmak isteyen şahsı, Amerikan polisi mi yakalamıştı?

Şayet o şahıs yakalanmasaydı, olay "dinci"lerin üstüne yıkılabilseydi, kendilerine Ergenekoncu diye kumpas kurulduğu söylenen kesim, "Bu baskın 'dinci'lerin işi değil.. Bu bir kumpas" mı diyeceklerdi?!

Akparti'yi kapatma davasını kim açmıştı?.. Kim açtırmıştı?

ABD mi?.. Yoksa, Ergenekoncu diye "kumpas" mağduru haline getirilen cenah mı?

Akparti'yi çerden çöpten boş gerekçelerle kapatmak isteyenlerin ardında ABD vardıysa, neden o kapatma davası "kumpas" değil de, Ergenekon davası kumpas?

Akparti'yi kapatma davası neden kumpas değil?

*

Akparti, hakkında kapatma davası açılmasını hak ediyordu da, Ergenekoncu diye bilinenler etmiyor muydu?

Bu ülkede Danıştay baskını diye bir olay yaşanmamış mıydı?!

Başbakanlık Müsteşarlığı, Milli Eğitim Bakanlığı, Çalışma Bakanlığı vs. gibi önemli görevlerde bulunmuş olan **Prof. Dr. Ömer Dinçer**, siyaseti bıraktıktan sonra bir gazeteye verdiği röportajda Akparti aleyhinde birçok darbe hazırlığı yapılmış olduğunu söylerken yalan mı söylüyordu?

Ömer Dinçer de kumpasçı mıydı?

Akparti aleyhinde bir sürü kumpas kurulmamıştı da, Ergenekoncu diye bilinenlere mi kumpas kurulmuştu?

Oğuzhan Asiltürk (Merhum Necip Fazıl başka bir şey diyor), Danıştay baskını sırasında da "herkesten önce" konuşup milleti aydınlatmış mıydı?

*

Gelelim Oğuzhan Asiltürk'ün, Salih Tuna'nın beğendiği uyarısına..

Demiş ki: "Bölgeyi karıştıranlar Türkiye'yi **İran**'la savaştırmaya çalışıyorlar. Buna dikkat edilmelidir."

Yerinde bir uyarı.. Yanlış değil..

Fakat, burada, ***Yeni Şafak*** yazarının "yerinde" olmayan bir kurnazlığı devreye giriyor.

Bu uyarı önemliymiş.. Çünkü, Oğuzhan Asiltürk, *"Ergenekon Terör Örgütü (ETÖ) demeyene kız verilmediği bir dönemde, 'Ergenekon, TSK içinde Amerikan karşıtlarını tasfiyedir' diyen adam"*mış.

Ergenekon davasına, TSK içindeki Amerikan karşıtlarını tasfiye işlevinin de yüklenmek istenmiş olması, onların tümden masum olduklarını kanıtlamaya yetmez..

Mesela **Deniz Gezmiş, Mahir Çayan** vs. gibi isimler de Amerikan karşıtıydı.. Onların güvenlik güçleri tarafından takip edilmiş olmaları, Amerikan karşıtlarının tasfiyesi için tertiplenmiş bir kumpas mıydı?

Amerikan karşıtı olmak, otomatikman her konuda masum olma sonucunu mu veriyor?!

Amerikan karşıtları suç işleyemez mi?!

*

Hayır.. **Ergenekon** davasında yargılananlar suçludurlar veya değildirler diye hüküm vermek bana düşmez.. Bu, mahkemelerin görevi..

Söylemek istediğim, ortada bir mantıksızlık ve çarpık bakış açısı var..

Öyle bir algı operasyonu yürütülüyor ki, Ergenekoncu diye bilinen taifenin, söz konusu davada haksızlığa uğramış olsalar bile, başka konularda ve başka yerlerde hiç de “masum” tavırlar sergilemediklerini söyleyemez hale geliyorsunuz.

İşte buyrun.. ***Yeni Şafak*** gazetesi ve onun boşyazarı bile, söz konusu taifenin adeta bir numaralı avukatı haline gelmiş durumda..

Tamam, **FETÖ** hain bir örgüt.. Fakat bu, “Düşmanımın düşmanı dostumdur” ilkesizliğiyle, onların karşısında olan herkesi “ak”lamayı, tümden “masum” görmeyi gerektirmez.

*

Yeni Şafak'ın boşyazarının bir başka kurnazlığı, Oğuzhan Asiltürk'ün İran'la savaş konusunda yaptığı yerinde uyarıyı bir yanlış için gerekçe haline getiriyor olması..

Bu boşyazara göre, "İran-Türkiye savaşına karşı tek güvencemiz her iki ülkenin de sağlam bir devlet geleneğine" sahip olmasıymış..

Bu "tek güvence"ye fazla umut bağlamamak iyi olur…

İki nedenle..

Birincisi… Şayet "devlet geleneği" bir işe yarasaydı, **Selçuklu** yıkılıp yerine, hiç "devlet geleneği" bulunmayan küçük bir aşiret topluluğu bir cihan devleti kuramazdı..

Örnekler çoğaltılabilir, fakat gerek yok..

İkincisi, **Atatürk**'ün kurduğu laik-Batıcı (çağdaş uygarlıkçı) Türkiye Cumhuriyeti'nin "sağlam" bir devlet geleneğine sahip olduğunu söylemek, gerçeklere gözünü kapatmak olur..

Türkiye Cumhuriyeti, **gelenek** yerine çağdaşlığı (ya da Batı taklitçiliğini) seçmiş durumda..

*

Atatürk Türkiyesi, henüz, kendisine özgü bir devlet geleneği oluşturabilmiş de değildir..

Önceki geleneğin sürdürülmesine ise, ancak kırıntı kabilinden izin vermektedir.

Eğer o sağlam devlet geleneğinden yararlanılabilmiş olsaydı, Türkiye'de ne PKK ne de FETÖ sorunu olurdu..

O devlet geleneği yaşıyor olsaydı, bu ülke “sömürge” (taklit) zihniyeti ile yönetilmez, şeriatçı insanlar Batı laikçiliğiyle (siyasal dinsizliğiyle) aşağılanmaz, ikinci sınıf insan ya da parya muamelesi görmezdi.

Ve o devlet geleneği yaşıyor olsaydı, İran’la savaşmayacağız diye **mezhepsizlikçilik** yapılması gereği duyulmazdı..

*

Bugün Türkiye’de, **derin** mahfillerin mütedeyyin insanları birbiriyle tokuşturmak için perde arkasından körükledikleri cahilce mezhepçilik bir yana bırakılırsa, mezhepçilik mevcut değildir.

Fakat mezhepsizlikçilik akımı, dolaylı yoldan, Cumhurbaşkanı’nın ifadeleri çerçevesinde, en yetkili resmî ağızdan teşvik görmektedir.

Şayet Türkiye’de sağlam bir devlet geleneği bulunuyor olsaydı, İran’la savaşmamak için kendi mezhebini aşağılama anlamına gelecek bir tavır sergilemenin ciddi bir devlete yakışmayacağının farkına varılırdı.

Evet Türkiye’de, sağlam (bir başka deyişle köklü) bir devlet geleneği yoktur.. Sağlam devlet geleneğinin yerini almış Batı taklitçisi, çağdaşlık/yenilik takıntılı bir devlet geleneği vardır..

Bu geleneğin de en vazgeçilmez öğesi, laikliktir, laikçiliktir..

Dinler arasında tarafsız kalmaktır..

Yani “siyasal dinsizlik”tir.

Laikliğin mezhep düzeyindeki yansıması ise, hak-batıl demeden mezhepler arasında tarafsız kalmak, tarafsız kalma çağrısı yapmaktır..

*

Boşyazar Salih Tuna'nın ifadelerine dönersek… Ona göre, *"İran – Türkiye savaşına karşı tek güvencemiz her iki ülkenin de sağlam bir devlet geleneğine sahip olması ve 1639 Kasr-ı Şirin Antlaşmasından beri barış içinde yaşamayı başarmasıdır."*

Boşyazar yanlış biliyor.. İran'la 1639'dan beri barış içinde yaşamış değiliz..

Bu tarihten sonra altı kez daha savaşıldı..

Kronoloji şöyle:

1723-27 Osmanlı-İran Savaşı,

1730-32 Osmanlı-İran Savaşı,

1735-36 Osmanlı-İran Savaşı,

1742-46 Osmanlı-İran Savaşı,

1775-79 Osmanlı-İran Savaşı,

1821-23 Osmanlı İran-Savaşı.

(Bkz. https://tr.wikipedia.org/wiki/Osmanl%C4%B1-%C4%B0ran_Sava%C5%9Flar%C4%B1)

*

Evet, İran'la savaşmamanın yolu, mezhepsizlik çağrısı yapmak değildir..

Türkiye'de asıl sorun mezhepçilik değil, mezhepsizlikçiliktir..

Eğer sorun olan bir mezhepçilik varsa, onun da **"derin" hormonlu** mezhepçilik olduğunu söylemek gerekiyor.

Bu mezhepçilik, hak ve hakikat aşkından değil, “**devletçilik**”ten ve Ehl-i Sünnet **istismar**ından kaynaklanıyor.

Mesele **hubb-u Ali değil, buğz-u Muaviye**..

Maksat hakkı savunmak değil, hakkı savunma maskesi altında “devletçi” emeller doğrultusunda aşırı bir **Şia ve Vehhabîlik** düşmanlığı yapmak..

Salih Tuna da, bir taraftan sözde mezhepçilikten şikayet ediyor, diğer taraftan da, mezhepçilikten başka bir anlama gelmeyen *“Vahhabi ve Safevi Şiası barışı, bölgeyi, ümmet kardeşliğini zehirliyor”* şeklinde bir cümle kuruyor.

Bu arada, **“Safevi” olmayan Şia**’ya göz kırpmayı da unutmuyor.

Asıl derdi “Vahhabi”likle..

İran’la savaşmayalım diyor, fakat yazdıklarına bakılırsa, neredeyse, “Onun yerine Suudi Arabistan’la savaşalım” diyecek..

*

Suudi Arabistan’ın savunulacak bir tarafı olmayabilir, fakat Ehl-i Sünnet olmak, anti-Safevî Şiası ya da anti-Vehhabî olmak değildir..

Ehl-i Sünnet açısından Vehhabîlik mi daha büyük sorundur, yoksa laiklik mi?! “Aziz Atatürk”lü Kemalizm mi?

Eski İslamcı yeni “laik Türkiyeci” Salih efendiler, önce bu soruya bir cevap vermelidirler.

YABANCI AĞA, YERLİ-MİLLİ KÂHYA VE PARALEL MARABA

Hatırlamama yol açan, **Soner Yalçın**'ın bir yazısı..

17/25 Aralık olayından bir ay kadar önceydi..

Bir üniversitede araştırma görevlisi olarak çalışan, kimi yüksek lisans kimi doktora aşamasındaki **gençlerle sohbet ediyorduk**..

Onlara, Türkiye'de pekçok şeyin göründüğü gibi olmadığını söylemiştim.

Bu çerçevede, mesela **Hüseyin Gülerce'**nin gerçekte bir **gizli servis**in The Cemaat içindeki adamı olduğunu belirtmiştim.

"Bunu kanıtlayamam" demiş ve devam etmiştim: *"Fakat, benim kafamdaki bu konularla ilgili kriterler çerçevesinde ortaya çıkan sonuç bu."*

Gençlerin inanmaz gözlerle baktıklarını gördüğüm halde sözlerimi sürdürmüştüm: *"Aynı şekilde,* ***İHH*** *da, bir* ***gizli servis****le bağlantılı bir kuruluş."*

*

Böylece gençlere, *münafıkların temel özelliği olan yalancılığa ve iftiracılığa* algı operasyonu adıyla "kamu hizmeti" statüsü kazandıran "derin" sahtekârların "ön almak" gayesiyle benim için sıkça yaptıkları "**vehim ve paranoya**" suçlamasını güçlendirecek şekilde konuşmuş olduğumun farkındaydım.

17/25 Aralık hiç yaşanmayabilir, Hükümet-Cemaat kavgası kopmayabilir, **İHH-MİT tırları** yakalanmayabilir, ve ben gençlerin hafızasında "paranoya ve vehim"leri ile konuşan biri olarak kalmaya devam edebilirdim.

Haklı olduğumun anlaşılması için Kıyamet gününde sırların ortaya dökülmesini beklememiz gerekebilirdi.

Fakat öyle olmadı. Hiç beklemediğim kadar yakın bir zamanda, bir ay içinde İHH'nın MİT tırları meselesi yaşandı..

Ve, Hüseyin Gülerce en yetenekli balerinleri bile kıskandıracak olağanüstü kıvrak bir manevrayla The Cemaat'in tam karşısına geçti, "devlet"ine "hizmet" için fedailik rolü üstlendi.

*

Soner Yalçın'ın yazısına gelelim.

"Erdoğan'ı kandırmak bu kadar mı kolay arkadaş" başlığını taşıyordu.

Bazı ifadeleri şöyle:

> FETÖ ile ilgili ne çok kitap çıktı.
>
> Kitaplığımda **100′**ü aşkın FETÖ kitabı var.
>
> "Yeni ne bilgiler edineceğim" diye, hemen hepsini merakla okudum;
>
> Hüseyin Gülerce'nin yazdığı **"Gizli Krallığın Sonu: FETÖ"** bu kitaplardan biriydi.
>
> Zaman gazetesinde **23 yıl yazarlık** yapan…
>
> Zaman gazetesinde **genel müdürlük** yapan…
>
> Zaman gazetesinde **genel yayın yönetmenliği** yapan…
>
> Keza yine FETÖ'nün…
>
> Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın **15 yıl mütevelli heyet başkanlığı** yapan…
>
> Samanyolu ve Mehtap televizyonlarında **15 yıl program** yapan…

“Hizmet Hareketi”ni övmek için **600 konferans** yapan…

“Cemaat’in sözcülüğünü” yapan…

30 yıl FETÖ içinde yer alan Hüseyin Gülerce’nin kitabını **merak ve heyecanla** okumaya başladım.

Bakalım ne bilgiler bulacaktım!

392 sayfalık kitabı didik didik ettim.

Yok.

Tek bir **“dişe dokunur”** bilgi yok.

Bilinenleri tekrarlıyor sayfalarca. 28’inci sayfadan itibaren FETÖ’nün **çok bilinen operasyonlarını** anlatıyor. Önceki yıllar, yani 29 yıllık örgüt üyeliği sadece 25 sayfayla sınırlı! Orada da tek yeni bilgi yok.

İşte bu Hüseyin Gülerce…

AKP yandaşı gazeteler ve televizyonlar tarafından **“FETÖ ile mücadelenin önderi”** diye selamlanıyor!

Biri çıkıp, “Arkadaş bunca yıl bu örgüt içinde yer aldın, medyada çıkan bilgileri tekrarlayarak kitap yazmışsın, bilmediklerimizi niye anlatmıyorsun” **diye sormuyor!**

Daha kötüsü…

Gülerce şunu diyor:

“Bugün görüyoruz ki, F. Gülen’in öncülüğündeki hareketin başlangıçtan itibaren üç safhası var. 1) Hizmet 2) Cemaat 3) Paralel Devlet Yapılanması.”

(http://odatv.com/akp-ve-erdogan-bu-sorunun-uzerine-samimiyetle-gidemiyor-1105171200.html)

*

Yazıda aktarılan ifadeleri "**günümüz Türkçesi**"ne çevirmek, "sadeleştirip" anlaşılır hale getirmek gerekiyor.

Hüseyin Gülerce'nin sözünü ettiği üç safhadan ilki, yani "**hizmet**" aşaması; *MİT'in güdümünde "laik devlet"e hizmet edip* "Siyasal İslamcılığı" ya da kısaca "İslamcılığı", **"laik devletine sadık" müslümanlık** haline getirmek oluşturuyordu.

Şimdi bu rolü, Erdoğan liderliğindeki Akparti üstlenmiş durumda.

Gülerce'nin sözünü ettiği ikinci safha, yani "**Cemaat**" safhası, özelde MİT, genelde de "devlet" tarafından desteklenen Fethullah Gülen'in ardında bir **takipçi kitlesi**nin oluşması anlamına geliyor.

Bu takipçilerin bir kısmını, **"istikamet"e, Şeriat'in ölçülerine** bakmayıp **keramet hikâyelerine, parlak nutuk ve vaazlara, uydurulmuş rüyalara** inanan "saf"lar oluşturuyor.

Önemli bir kısmı ise, **"El kârda, gönül yarda"** diyen "uyanık"lardan müteşekkil..

İstikbalin nerde olduğunu anlayıp hemen oraya üşüşen uyanıklardan..

Böylece hem dünyalarını hem ahiretlerini kazanacaklarını, hem Allahu Teala'yı, hem de (İslamî ölçülere göre putperest olan) devletlerini razı edeceklerini, hem Allah'a hem de puta kulluk ederek şişi de kebabı da yakmayacaklarını zanneden uyanıklardan..

*

Gülerce'nin sözünü ettiği üçüncü safha, yani "**paralel devlet yapılanması**" ise, Fethullah'ın, kendisini keşfedip önünü açan eski patronlarına şunu demesi anlamına geliyor:

"Siz de, ben de, ABD'nin emrinden çıkmıyoruz. Ona yağcılık yapıyor, hizmet sunuyoruz. Aynı ***ağa****nın sen* ***kâhya****sı, ben* **maraba***sıyım.. Ama artık böyle gitmeyecek, ben de ağa ile doğrudan görüşecek, ona hizmet edeceğim, bunun için senden izin almayacağım. Hem, ağa da senin şımarmaman için bunu istiyor."*

Şu anda ağaya olan birşey yok.. Ahmak kâhya ile maraba kan revan içinde birbirini yiyor..

Ve kâhya ağaya yalvarıyor:

"Ağam, n'olur şu nankör marabayı bana ver, işkencenin bin türlüsünü ona yapayım.."

Ağa da, daha fazla yalvartma peşinde.. "Tı!" diyor.

Kısacası, tarihe rezalet olarak geçecek bir olayı yaşıyoruz.

*

Ancak burada asıl rezil olan, Fethullah değil; Şeriatçılığı yok etmek, *"Siyasal İslamcılık" ya da "İslamcılık" dedikleri "laik putun emrine girmeyen gerçek İslam'ı"* yok etmek için tuzak kuran derin sahtekârlar..

Evet, asıl rezil olanlar ve koca bir ülkeyi de kendileriyle beraber rezil edenler onlar..

Böylece Allahu Teala, onlara da, onlara tepki göstermeyen, onların **"yerlilik, millilik, vatanseverlik"** masallarına itibar edenlere de dünyada rezilliği tattırıyor.

Dünya âleme rezil kepaze, maskara oluyorlar.

DERİN DEVLET VE FETÖ

“(Müşriklerin Allah’a ortak koşup O’nun değil kullarının hükmüne tabi olmaları) **yeryüzünde büyüklük taslamaktan ve kötü tuzak kurmaktan** (dolayıdır)**. Hâlbuki kötü tuzak, ancak sâhibine dolanır. O hâlde, öncekilere tatbîk edilen kanundan (*sünnetullah*) başkasını mı bekliyorlar? Allah’ın kanununda aslâ bir değişme bulamazsın! Ve Allah’ın kanununda aslâ bir sapma bulamazsın!”**

(Fatır, 35/42)

“Doğa yasaları” dediğimiz düzenlilikler, gerçekte, değişmez ve aksi asla yaşanmaz şeyler değildir.

Bunu, meşhur fizikçi Feynman şöyle ifade ediyor:

> “… çekim (yerçekimi) yasasının sözettiğimiz diğer bazı yasalarla ortak özelliklerini vurgulamak istiyorum. İlk olarak, ifade ediliş tarzı matematikseldir; diğerleri de öyledir. İkincisi, tam doğru değildir. Einstein onu değiştirmek zorunda kaldı; yine de tam doğru olmadığını biliyoruz…. Bunlar bütün diğer yasalarımız için de geçerlidir; **hiçbiri tam doğru değildir**.”
>
> (Richard Feynman, ***Fizik Yasaları Üzerine***, çev. Nermin Arık, 2. b., Ankara: TÜBİTAK, 1995, s. 30)

Buna karşılık, sosyal/**toplumsal** nitelikte bazı yasalar vardır ki,
bunlar **doğa** yasalarının aksine kesin doğrudurlar ve aksi, hiçbir surette yaşanmaz.

Bunlar, “**sünnetullah**” olarak adlandırılırlar.

İmam Gazzalî, “*el-Munkızu mine’d-Dalâl*“de, peygamberlerin beş duyu ile algılanan mucizelerinin sonraki nesiller için bir “**gözlem**” değil “**haber**” haline geldiğini, fakat o peygamberlerin sözlerinin daima doğru çıkmasının, o sonraki kuşaklar için de, peygamberlerin doğruluklarının delilini oluşturduğunu söylemektedir.

Örnek olarak da, Peygamber Efendimiz s.a.s.’in **“Kim bir zalime zulmünde yardım ederse, Allah o zalimi ona musallat eder”** hadîsini vermektedir.

Binlerce defa da tecrübe edilse, bu tür sözlerin doğrulanacağını söylemektedir.

Mesela **Saddam**… İran’a karşı ABD’ye yardım etti, sonra ABD onun başına bela oldu..

*

“**Bela, insanın diline bağlıdır**” denilmiştir.

Mesela insan, bir başkasını günahından dolayı ayıplarsa (tepki göste

rmek başka, ayıplayıp tahkir etmek başka birşeydir), o günahı işlemeden ölmez. Çünkü bu, hadîsle haber verilmiştir.

Bir peygamber bile, bir başkasını ayıplamış olsa, aynı duruma düşerdi. Fakat peygamberler, böylesi bir ahlâkî düşüklüğü sergilemezler. Ya da böylesi ahlâkî düşüklüğü sergileyecek olanlar, peygamber olarak seçilmezler.

Evet, “**Bela, insanın diline bağlıdır**” denilmiştir ve mesela bir insan, “Ben şunu asla yapmam” diye iddialı ve kendini beğenmişçe konuşursa, hadîste belirtildiğine göre, Şeytan onu ona yaptırıncaya kadar yakasını bırakmaz.

“Şöyle şöyle yapmaktan Allahu Teala’ya sığınırım” demek gerekir.

*

Bu girişi, en başta verdiğimiz ayet mealinin daha iyi anlaşılması için yazma gereği duyduk.

Kötü hile yapanlar, kendi kazdıkları kuyuya düşerler.

Bunun istisnası yoktur. Çünkü, Allahu Teala, haşa yalancı çıkmaz. Yanılmaz. Herşeyi takdir eden O'dur.

Şu **FETÖ** meselesinin esası aslında bundan ibarettir.

Türkiye'nin "derin devleti" ya da "rejimperestleri", Türkiye'deki **Şeriatçi** kitleyi devletçi/devletperest/ devlete tapıcı hale getirmek, onları **"devleti Allahu Teala'ya ortak koşan müşrik bir kitle"**ye dönüştürmek için bu FETÖ'yü ortaya çıkardılar ve **devletin bütün kurumlarının** onları desteklemesini sağladılar.

Bu müşriklik tespiti bazılarının zoruna gidebilir, onlara tavsiyemiz, FETÖ için **Cumhurbaşkanı**'nın neler söylediğini, **gazeteler**de neler yazıldığını, cuma **hutbe**lerinde onlar için hangi nitelemelerin yapıldığını hatırlamalarıdır.

İslam söz konusu olduğunda devletin bir çöp kadar bile kıymeti olamaz.

Devlet, *Kur'an* ve Sünnet'e uymak zorundadır. *Kur'an* ve Sünnet'in yorumu "beşer ürünü" devlete uydurulamaz.

Bu, kendi kendine tapınmadır.

Heva ve hevesini tanrı edinmedir.

Küfürdür, sapıklıktır.

*

Sen İslam'ı bozmak için bunu yaparsan, bugün senin için ***Kur'an*** ve Sünnet'in yorumunu tahrif eden adam, senden daha güçlüsünün, seninkinden daha büyük vaatleriyle karşılaştığında, seni hemen satar.

Fethullah seninle anlaşabildiğine göre, ABD ile de anlaşır. Bu kadar basit.

FETÖ, "derin devlet"in kendi kazdığı kuyuya düşmesi olayının adıdır.

Aynı şey, **PKK** için de söz konusudur.

Tutup **Allahu Teala'ya savaş açma anlamına gelecek şekilde "kötü tuzak"lar kurarsan**, belanı bulursun.

Ayet-i kerîmede bildirildiği üzere, kötü tuzak kurmaya, **büyüklük taslama** eşlik etmektedir.

Aklı başında olan, ***Kur'an***'ı anlayan, kendini bilen, Rabbini ve nefsini tanıyan, "**Büyük Türkiye bilmem ne**" diye konuşmaz.

Bu büyüklük edebiyatı başımıza daha çook iş açacak.

ŞARTLANMALARI AŞABİLMEK

Birçokları, Osmanlı'nın **Selçuklu**'nun devamı olduğunu söyler. Aslında, Harzemşahlar'ın ne kadar devamıysa onun da o kadar devamıdır Osmanlı..

Çünkü hem kurulup yayıldığı topraklar, hem devlet teşkilatı ve kurumlar farklılık gösterir.

Şayet gelişip büyüyen Osmanlı değil de **Karamanoğulları** olsaydı, bir devamlılıktan söz edilebilirdi.

Buna karşılık Türkiye Cumhuriyeti, Osmanlı'nın devamıdır.

Devleti kuran kadrolar Osmanlı subay ve aydınlarıdır.

Toprak, aynı topraktır, halk da aynı halk.

TBMM bile, Meclis-i Mebusan'dan esinlenilerek oluşturulmuştur.

Bürokrasi aynı bürokrasidir.

Silahlı Kuvvetler, Ziraat Bankası, demiryolları, üniversite, polis teşkilatı, posta teşkilatı vs. gibi devlet kurumları da Osmanlı'dan kalmadır.

Cumhuriyet'in ilanı bile Tanzimat ve Meşrutiyet geleneğinin yeni bir halkasıdır.

Beden aynıdır; farklılaşan esvaptır.

*

Selçuklu'nun devamı olmaması aslında Osmanlı'nın bir avantajıydı.

Eski bir devlet daima, yaşlanmış, hantallaşmış, hayatiyetinden çok şey yitirmiş bir yapıdır.

Bir devletin devamı olmak, onun zayıflıklarını da tevarüs etmek demektir. Bu da, daha başlangıçta hastalıklı bir bünyeye sahip olmak anlamına gelir. Gelişmek mümkün olmaz.

Osmanlı'nın her şeyiyle yeni bir oluşum olması, kuruluştaki dinamizmini yaklaşık 250 yıl sürdürmesini sağladı. Viyana bozgunuyla çöküşe geçtiğinde 400 yaşındaydı.

Türkiye Cumhuriyeti'nin belki de en şanssız tarafı, büyük ölçüde Osmanlı'nın (ama Batılılaşan Osmanlı'nın) devamı oluşudur.

Bu anlamda Cumhuriyet aslında daha doğarken yaşlanmıştı. Osmanlı, kuruluşundan 550 yıl sonra borçlanmaya başlamışken, Cumhuriyet Türkiyesi 25'inci yılında borç almaya başladı.

Osmanlı'da ayrılıkçı hareketler kuruluştan yaklaşık 500 yıl sonra başlamışken, PKK hareketi Cumhuriyet'in 60'ncı yılında ortaya çıktı.

Osmanlı'da manda tartışmaları 600 yıl sonra başlamışken, Türkiye Cumhuriyeti'nde "egemenliğin" Avrupa Birliği'ne devri konusu kuruluşundan 70 yıl sonra gündeme geldi.

*

Osmanlı'yı büyük yapan, kuruluş aşamasında benimsediği misyonuydu, daha uygun bir tabirle, davası.

Bu dava, "**ilâ-yı kelimetullah"**tı, Allah'ın adının yüceltilmesi.

Bu misyon en veciz ifadesine, Osman Gazi'nin Orhan Gazi'ye yaptığı vasiyette kavuşmuştu. Osman Gazi, vefatı sırasında oğlu Orhan Gazi'ye şöyle demişti:

> "Oğlum, Allah'ın emrettiklerinden gayri iş işlemeyesin. Bilmediğini Şeriat ulemasından sorup anlayasın. İyice bilmeyince bir işe başlamayasın. Zalim

olma, alemi adaletle şenlendir. Cihadı terk etmeyerek beni şâd et. Bizim mesleğimiz Allah yolu ve maksadımız Allah'ın dinini yaymaktır. Yoksa kuru kavga ve cihangirlik davası değildir."

Osmanlı dava olarak "millî birlik ve beraberlik" gibi sübjektif, durağan, statükocu ve ben-merkezci bir hedef seçmiş olsaydı, ufku değil Anadolu sınırlarını, Söğüt civarını bile aşamazdı.

Diğer beyliklerin durumu böyleydi.

Osmanlı Anadolu'daki Türk birliğini sağlamayı hedefleseydi, komşularıyla uğraşması, böylece kendi kendisini tahrip eden bir hedefe kilitlenmesi anlamına gelirdi bu.

*

Osmanlı'nın aksine, Karamanoğulları Anadolu Selçuklu Devleti'nin bir benzerini kurmayı kendisine hedef seçmişti, çünkü onun varisi olduğunu iddia ediyordu.

Bu anlayış, zor zamanlarında Osmanlı'yı arkadan vurma hakkını kendisinde görmesine yol açtı.

Onun vizyonu Anadolu topraklarıyla sınırlı kalırken, Osmanlı'nınki Anadolu'yu da, Türklüğü de, Selçuklu'dan kalma kurumsal yapıyı da aşıyordu.

Böyle olmasaydı, kendi içine kapanırdı.

Başlangıçta seçtiğiniz hedef ve yararlanmayı düşündüğünüz araçlar, gelişmenizin sınırlarını da tayin eder. **Dulkadiroğulları**, ufku Çukurova'daki Ermeniler'in zararlı faaliyetlerine son vermenin ötesine geçemediği için gelişemedi.

*

Osman Gazi'nin oğlu Orhan Gazi'ye yaptığı diğer nasihatler, onun kendisi ve oğlu için belirlediği misyonun daha iyi anlaşılmasını sağlar:

> Ey oğul! Her işten önce din işlerine dikkat et! Zira farîzaya (farzlara) dikkat, din ve devletin güçlenmesine sebeptir. Din işlerini; dikkatli olmayan, itikadı bozuk ve doğru yoldan ayrılmaya yönelen, büyük günahlardan kaçınmayan, helala-harama dikkat etmeyen sefihlere ve ayrıca tecrübesiz kişilere bırakma, devlet idaresinde bu gibi kişilere iş verme! Zira Yaratan'dan korkmayan, yaratılandan hiç korkmaz.
>
> Büyük günah işleyen ve bunu devam ettiren kimsede sadakat olmaz! Böyle kişilerin sadakati olsa, ümmeti olduğu Peygamber-i Zîşan'ın sadık tebligatı üzere hareket eder de Şer-i şerîfin (Şeriat'in) dışına çıkmazdı.
>
> Zulümden, bid'atten sakın! Zulme ve bid'ate teşvik edenleri devletinden uzaklaştır. Çünkü böyleleri seni zevale uğratmış olurlar.
>
> Daima cihad ile devletini genişletmeye çalış! Çünkü uzun zaman sefer olunmazsa askerin şecaatine; reislerin ve kumandanların bilgi, tedbir ve malumatına ağırlık ve noksanlık gelir. Böyle sefer işlerini bilenler ölür gider de yerine tecrübesiz kimseler gelir, bu yüzden de bir çok hatalar meydana gelir ki, bundan da devlet büyük zararlar görür.
>
> Beytü'l-mali (devlet hazinesini) koru! Devletin servetini çoğaltmaya çalış! Şer-i şerîfin ölçüsüne göre sana ait olana kanaatle, ihtiyaçlarından ve gerekli olanlardan başka lüzumsuz yere telef etme, israftan kaçın.
>
> Askerinle, malınla gururlanma! Zira onlar Allah yolunda cihad için, milletin işlerinin yerli yerinde görülmesi ve cihana adalet ve fazileti yayman için vasıtadırlar.

Sadakatle (doğrulukla) Allah rızası için çalışan devlet erkanını koru! Vefatlarından sonra böyle kimselerin çoluk-çocuğuna bak, ihtiyaçlarını karşıla!

Halkından hiç kimsenin malına tecavüz etme! Hak edenlere yardım ile iltifat elini uzat, böylelerinin yakınlarını sıkıntıdan kurtar. Askerî erkânı iyi koru!

Alimler, fazıllar, sanatkârlar, edipler; devletin bedeninin gücüdür. Bunlara iltifat ve ikramda bulun. Bir kemal sahibi işitince onunla yakınlık kur, dirlikler ver ve ihsan eyle! Hükümetinde ulema, fazıl kimseler, erbab-ı maarif çoğalsın, siyaset ve din işleri nizam bulsun!

Benden ibret al ki, bu diyarlara zayıf bir bey olarak gelip hak etmediğim halde bunca inayet-i celîle-i Rabbaniye'ye mazhar oldum. Sen de benim yolumdan git ve bu Din-i Muhammedî'yi ve ashabını, başka sana tabi olanları koru! Allah'ın (c.c) hakkını ve kulların hukukunu gözet!

Ve senden sonrakilere böyle nasihat etmekten geri durma. Ve adalet ve insafa riayet ile zulmü kaldırmaya devam ile her bir işe teşebbüste Allah'ın yardımına güven! Halkını düşman istilasından ve zulme uğratılmaktan koru! Haksız yere hiç bir ferde layık olmayan muamelede bulunma! Halkı taltif et, hepsinin rızasını kazan!

*

Osman Gazi’nin bu nasihatlerinde aşiretçilik, oymakçılık, devleti kutsallaştırma, tarafgirlik, hamaset, cihangirlik, övünme, gurur, kibir, iç düşman, ebediyen payidar olma iddiası vs. yoktur.

O, alabildiğine samimi, Şeriat’e yürekten bağlı bir müslümandır.

Bu öğütleriyle Osman Gazi, Makyavel’in tam zıddı kutupta yer alır.

Ona göre, ancak Allah'tan korkan ve Resulullah'a sadık olan adama güvenilebilir.

Başarısını inayet-i celîle-i Rabbaniye, Allah'ın lütfu olarak görür. Ve o, oğlu Orhan Gazi'ye, "Herşeyden önce din işlerine, farzlara dikkat et!" der.

Osman Gazi, "Devletin birlik ve bekası için kimseye göz açtırma, dikkatli ol, iç düşmanın hortlamasına fırsat verme, başlarını ez!" demiyordu. "Adalet ve insafa riayet ile zulmü kaldırmaya devam ile her bir işe teşebbüste Allah'ın yardımına güven!" diyordu.

Damarlarındaki kana değil, Allah'ın yardımına güveniyordu.

Devletin "zeval"inin, yani gerileme ve yıkılışının iki şeyle olacağını belirtmekteydi:

Bid'at (Kur'an ve Sünnet'e aykırı yeni uygulamalar) ve zulüm (adaletsizlik).

*

Hz. Ömer, "**el-Adlü esasü'l-mülk**" der, yani "**Adalet, mülkün temelidir**". Bu veciz söz, Atatürk de tekrarladığı için bugün mahkeme salonlarının duvarlarını süslemektedir.

Hz. Ömer'den bu sözü duyanlar onun ne demek istediğini anlıyorlardı, Atatürkçülerin çoğu ise bu sözün anlamını bilmez.

Arapça'da mülk, hakimiyet (egemenlik) anlamına gelir, arsa-tarla değil.

Osmanlı'da devlete dört sınıf hakimdi: İlmiye, ordu, mülkiye, kalemiye. Mülkiyeden kasıt yöneticilerdir. "Adalet mülkün temelidir" demek; hakimiyet (hükmetme, hükümet etme), yani devletin bekası, ülkenin birlik ve bütünlüğü adaletle sağlanır demektir.

Adaleti yok ederek millî birlik ve bütünlüğü korumaya çalışmanın, benzinle yangın söndürmeye uğraşmaktan farksız olduğunu anlamak zorundayız.

Birliği yok etmek için, birlik ve beraberlik adına haksızlık yapmak yeterlidir.

Bu durumda birlik bir mecburiyete dönüşür, istenilen değil, katlanılan birşey haline gelir. Ancak gönüllü birliktelikler devamlı olabilir. Gönüller de adaletle kazanılabilir.

*

Adalet, düşmanlık ve kin duygularına mağlup olmamayı gerektirir:

> “Ey iman edenler! Allah için hakkı ayakta tutan, adaletle şahitlik eden kimseler olun. Bir topluluğa duyduğunuz kin, sizi adaletsizliğe itmesin. Adil olun; bu, takvaya daha yakındır. Allah’tan korkun! Allah yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır.” (Maide Suresi: 8)

Resulullah s.a.s. şöyle buyurdu:

> “Üç şey kurtarıcıdır: Gizlide ve aşikârede Allah’tan korkmak, zenginlikte ve fakirlikte iktisat, kızgınlıkta ve hoşnutlukta adalet.”

Kızdıklarımıza karşı da adil miyiz, mesele burada.

Makyavel’in tavsiye ettiği gibi misyon olarak hakimiyetin devamını seçen ve bu amaçla adaleti çiğneyenlerin, eylemleriyle kendi amaçlarını tahrip ettiklerini tarih göstermektedir.

Uluslararası ilişkilere, insan hak ve hürriyetlerine, devlet ve birey ilişkilerine Osmanlı gibi büyük bir misyon ve vizyon çerçevesinde yaklaşanlar, devletin bekasına da hizmet etmiş olurlar.

Fikir dünyalarını 1920'li ve 30'lu yıllara özgü laiklik, çağdaşlık, devletçilik, halkçılık, milliyetçilik ve uygarlık gibi kavramlarla inşa edenler, o kavramları ilk ortaya atanların yaptıklarından daha fazlasını gerçekleştiremezler.

Unutmayalım ki, Osmanlı'nın başarısının temelinde, Selçuklu'dan kalan şartlanmaları aşma yeteneğinin bulunması yatıyordu.

SİNSİ KEMALİZM ÖLÜMLE TEHDİT EDİYOR

Kemalizm/Atatürkizm, işe, İslam'a **doğrudan savaş** açarak başlamıştı.

Nitekim **Selanikli deccal (çok yalancı) Mustafa Atatürk**, Kâzım Karabekir Paşa'ya açıkça *"Dini ve namusu olanlar kazanamazlar, fakir kalmaya mahkumdurlar. Böyle kimselerle memleketi zenginleştirmek mümkün değildir. Onun için önce* ***din ve namus telakkisini kaldırmalıyız"*** diyebilmişti.

Aslında "zenginlik" bahaneydi.

İngilizler ile müttefikleri Fransızlar ve İtalyanlar'dan öyle talimat almıştı.

Selanikli, onlara borçluydu, çünkü, **İsmet İnönü**'nün ifadesiyle *"İstiklâl mücadelesinin başarısı da esasında* ***İngilizlerin buna karar vermesi ve diğer müttefikleri de bunu kabule mecbur etmesiyle*** *mümkün olmuştur"*.

Selanikli, kendisine "başarı bahşeden" İngilizler ile müttefiklerinin sözünü dinlemek, ikiletmemek zorundaydı.

Bu yüzden dine (İslam'a) ve namusa savaş açtı.

Milleti namussuzlaştırmak için elinden geleni yapmaya başladı.

Bir ölçüde başarılı da oldu.

*

Cumhuriyet'in ilanını takip eden "korkunç yıllar", bu talimatın ürünü.

Ancak, İkinci Dünya Savaşı, Selanikli'ye "başarı ve cumhurbaşkanlığı" bahşeden İngiltere ile müttefiklerinin belini kırdı, havasını indirdi.

Bunlar önce **Hitler**'in karşısında paçavraya döndüler.

Daha sonra da kendilerini Hitler'in elinden alan ABD ile Sovyetler Birliği karşısında ezik hale geldiler.

ABD ile Sovyetler Birliği'nin başlattıkları **Soğuk Savaş** dönemi ve kurdukları "dehşet dengesi" Türkiye'de işlerin Selanikli ölü Mustafa Atatürk zamanındaki gibi devam etmesine imkân vermiyordu.

Bu yüzden Selanikli'nin "dine (İslam'a) ve namusa" karşı açtığı savaş kısmen akamete uğradı.

Türkiye'nin ABD'nin safında "**laikleştirilmiş-ılımlılaştırılmış İslam**" ile yoluna devam etmesine izin verildi.

*

Böylece Kemalizmin/Atatürkizmin İslam'a ve namusa karşı sürdürmekte olduğu savaşın strateji ve taktik düzeyinde revize edilmesi durumu ortaya çıktı.

Önceden yapılan şey, dinin ve namusun ülkeden kazınması esası üzerine kuruluyken, bu defa dinin içeriden **tahrif, tahrip ve tağyir** edilmesi, **defolu bir namus anlayışı**nın benimsetilmeye çalışılması süreci başlatıldı.

Ankara Üniversitesi **İlahiyat Fakültesi**'nin ortaya çıkışı da bu sürecin bir parçası.. Sonradan benzer ilahiyat fakülteleri açılarak "hizmet" yaygınlaştırıldı.. Kemalist dindarlık "**İslam enstitüsü**" değil **tengricilik/tanrısallık (ilahiyat)** fakültesi istiyordu.

İşte, Genelkurmay İstihbarat Dairesi Başkanlığı görevinde bulunmuş olan emekli **Korgeneral İsmail Hakkı Pekin**'in açıkladığı üzere **Fethullah**

Gülen ve **Mehmet Şevket Eygi** gibi isimlerin Özel Harp Dairesi tarafından **ajan** olarak işe alınıp istihdam edilmeleri de bu programın alt başlıklarından birini oluşturuyor.

Doğal olarak (bazen Türk Müslümanlığı/İslamı diye de adlandırılan) "Kemalist müslamanlık" sadece bu isimler ekseninde oluşturulmaya başlanmış değil.

Yeni Asya gazetesi camiasının lideri **Mehmet Kutlular**, 12 Eylül darbesinden sonra MİT'çi bir albayın kendisine gelip "**Atatürkçü Nurculuk**" sürecini başlatmaları talebinde bulunduğunu açıklamıştı.

Kendisi kabul etmemişti ama, kabul eden Nurcu hocalar, abiler, "Bediüzzaman'ın mutlak vekili" havalarında ortada dolaşan satılmış "cemaat liderleri" vardı.

*

1991'de Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte iç ve dış dengeler değişmeye başladı.

Soğuk Savaş'ın yerini "**Yeni Dünya Düzeni**" almıştı.

Yeni Dünya Düzeni çerçevesinde Batı'nın yeni düşmanı İslam'dı.. Bunu Batılı devlet adamları ve siyasetçiler açıkça dile getirdiler.

Aynı dönemde **Erbakan** liderliğindeki Milli Görüş hareketi de iktidara yürüme istidadı kazandı.

Barajı aşamayan bir parti olarak siyaset arenasında sürünmesinden kimsenin şikayeti yoktu. Bu, aynı zamanda rejimin demokrat görünmesini sağlaması bakımından da işlevsel görünüyordu, fakat iktidar olması içerideki Kemalist/Atatürkistler ile dışarıdaki "İslam düşmanları" açısından kabul edilebilir birşey değildi.

28 Şubat süreci bu yüzden yaşandı.. Dışarıdaki İslam düşmanları ile içerideki din düşmanları elele verdiler.

Erbakan siyasî yasaklı hale getirildi, hem kendisi hem de partisi tekerlekli sandalyeye mahkum edildi. Milli Görüş'ün partisi, tarihindeki en düşük oy oranına geriledi.. Aldıkları oy, tüm oyların zekâtı bile etmiyordu.

*

Eski İslamcılar, Erdoğan liderliğinde "ılımlı laik, dindar Kemalist" hale gelmiş durumdalardı.

(Bunu siyaset arenasına Anadolu'dan bakarken ya da medyadaki kayıkçı kavgalarını okurken farkedemezsiniz. Bu acı gerçekle ancak Ankara'daki siyasetçilerle ve bürokrasi ile temasınız olursa yüzyüze gelirsiniz.)

2000'li yılların başında artık hem dışarıdaki İslam düşmanları, hem de içerideki din düşmanları, Türkiye'de İslamî hareketi bitirmiş oldukları kanaatine varmış durumdaydılar.

Hizaya getirilemeyen üç beş kişi kalmıştı, onları da **havuç-sopa, zor-zer** değirmeninde öğütüp unufak etmek, en kötü ihtimalle 1990'lı yılların yöntemleriyle (**trafik kazaları ve zehirlemeler** de dahil olmak üzere) tereyağından kıl çeker gibi sessiz sedasız, kimsenin ruhu duymadan temize havale etmek çocuk oyuncağıydı.

Bu zafer sarhoşluğu, dışarıdaki ve içerideki İslam düşmanlarının **ganimet paylaşımında** anlaşmazlığa düşmelerine yol açtı.

Askeri, Emniyetçisi, MİT'çisiyle Kemalistler/Atatürkistler, İslamcılara karşı asıl mücadeleyi içeride kendilerinin verdiklerini, ellerini taşın altına koyduklarını, dolayısıyla **28 Şubat'ın bin yıl sürmesini**, memleket bankalarının içini diledikleri gibi boşaltabilmeyi, emekli olduklarında astronomik ücretlerle özel sektöre transfer

edildikleri bir düzenin devam etmesini, Erbakan'ın (Erdoğan liderliğindeki) eski talebeleri ile Fethullahçıların 28 Şubat'ın meyvelerini toplamalarına izin verilmemesini istiyorlardı.

Ancak, **28 Şubat ihalesini** onlara veren dış güçler buna razı değillerdi.. Olaya dışarıdan baktıkları için daha serinkanlı ve "duygusallık"tan uzak düşünebiliyor, daha uzun vadeli çıkar hesapları yapıyorlardı. Böyle birşeyin Erbakan'ın eski takipçilerini tekrar **radikalleştireceğinin** farkındaydılar.. Bu yüzden, askerlerin Erbakan'a yaptıklarını Erdoğan'a da yapmalarına yeşil ışık yakmadılar..

MİT de bu süreçte darbecilik histerisi içinde kriz nöbetleri geçiren askerlere dirsek gösterdi. Muhtemelen, "müttefik" istihbarat teşkilatları onlara, uluslararası siyasal konjonktürün gereklerini hatırlatmaktaydılar.

Böylece, 28 Şubat'ın darbeci Kemalistleri tekrardan "**anti-emperyalist**" takılmaya başladılar.

Aslında anti-emperyalist falan değildiler.. Sadece ellerindeki yağlı lokmanın kayıp gitmiş olmasından dolayı dertlilerdi.

Kendilerini kullanan dış güçler tarafından satıldıklarını, kullanılıp kenara atıldıklarını düşünerek kahırlanıyorlardı.

*

Erdoğan, azmi, sebatı ve sabrı ile temayüz etmiş bir lider olan Erbakan'ın rahle-i tedrisinden geçmiş tecrübeli bir siyasetçi.

Uzlaşmaya açık.. Siyaset gezegeninin yörüngesini **"kazan-kazan" ilkesinin** oluşturduğunu düşündüğü anlaşılıyor.

Birşey vermeden birşey almanın Allahu Teala'ya mahsus olduğunu biliyor.. Dolayısıyla elindeki pastayı paylaşmayı, bölüşmeyi ve en katı düşmanlarıyla bile yeri geldiğinde masaya oturmayı kabullenebiliyor.

Ancak, bunun da bir sınırı var.. Siyasî geleceğini tehdit edecek bir hareket gördüğünde herşeyi elinin tersiyle itebiliyor, masayı devirebiliyor. "**One minute**" olayının ardında bu vardı.

Aynı nedenle dönemin genelkurmay başkanı **Büyükanıt**'la mezar sessizliğindeki Dolmabahçe mutabakatını "imzaladı".

Ve aynı nedenle **Fethullahçılarla** karşı karşıya geldi.

2024 yılında yaşanan "Mustafa Kemal'in askeri **teğmenlerin kılıç çekme**" krizinde sergilediği tavır da bununla ilişkili.

Erdoğan'ın artık ölü olan, Anıtkabir'de sessiz sedasız yatan Mustafa Atatürk'le gerçekte bir sorunu yoktu.

Teğmenlerin Atatürkçülük/Kemalistlik yapması da pek fazla dert edeceği birşey değil.. Nitekim kendisi de yeri geldiğinde Atatürkçülük yapıyordu.

Ancak, kendisinin sergilediği bu Kemalistliğin karşılığı olarak Kemalistlerin de kendisini kabullenmelerini bekliyordu.

Fakat bunu göremiyordu.

Göremedi.

*

Ve göremeyecekti.

"Kazan-kazan çarkı"nın dişlileri burada dönmüyordu.

Çünkü Kemalizm/Atatürkizm, Selanikli'nin favori içeceği rakı gibi.. Şişede durduğu gibi durmuyor.. Cibilliyeti buna müsait değil.

Emin Gürses diye bir tip var.. Şu anda prof. unvanını taşıyor.. Bir zamanlar FETÖ'nün (Fethullahçı Takiyye Örgütü'nün) televizyon kanalı ***Samanyolu TV***'nin gediklisiydi diye hatırlıyorum.

Bakın ne diyordu:

> "Bu anayasada Türk kelimesini ister Tayyip Erdoğan, ister Peygamber, ister Atatürk gelsin, kim kaldırırsa **ölümünü beklesin**. Bak bunu açık söylüyorum. Bu memleketin hâlâ Atatürk'e bağlı, Mustafa Kemal'e bağlı **Kemalist silahlı adamları** vardır. Emniyet'de, MİT'te, Genelkurmay'da… Bunlar **sessiz** dururlar, çünkü bunlar **vatanın sahipleri**dirler. Ama bakarlar ki ipin ucu kaçıyor, kimseye **acımazlar**! Bunu burdan söylüyorum. Bunu kimse söylemez Türkiye'de! Biz Mustafa Kemal'den aldığımız talimatla söylüyoruz. Eğer anayasadan Türk milleti lafını çıkaracak biri varsa **mezarlığını** Türkiye'nin dışına hazırlasın."
>
> (https://x.com/search?q=emin%20g%C3%BCrses&src=typed_query)

Çok açık konuşmuş.. "Karşımızdakiler ahmak, ahmaklara lafın tamamını söylemek lazım" babından..

Keşke herkes Emin gibi açık konuşsa da "**sessiz**" duran "**sinsi**" alçakları, "**Kemalist haşhaşi tarikatı**"nın maskeli suikastçilerini bütün millet tanısa..

*

Bu nedir?

Bu şudur: Adına ister **Ergenekon** deyin, ister Engerekon, Türkiye'de, kendilerini vatanın gerçek sahipleri, başka herkesi de sığıntı böcek kabul eden, "**paralel devlet**" olma iddiasında bir "**illegal**, yasa dışı **hain ve katil çete**" var demektir.

Kendisini milletin, anayasanın, hukukun üstünde gören, devletin ve milletin imkânlarını kendi sapık zihniyetleri için istismar edip kullanan bir silahlı suç örgütü..

Burada resmen, isim de vererek mevcut cumhurbaşkanı **Erdoğan'ı ölümle tehdit** etme durumu var.

Ve bu tehdide, Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'e yönelik bir **edepsizlik** de eklenmiş durumda.

Küfür/dinsizlik anlamına gelen bir edepsizlik.

Bunu da ben söylüyorum.

Bunu turfanda Kemalist **Cübbeli Züppe** de, sahtekâr **Müstafi İsyanoğlu** da, "aziz başkanım" diyerek Erdoğan'a yağcılık yapan tasavvufsuz tarikatçılar da söylemez.

Söyleyemez.

*

Evet, Emin efendi ölümle tehdit ettiklerinin arasına önce lütfedip ölü Atatürk'ünü de ekliyor..

Ölmüş koyunu sözde kurtla korkutuyor..

Fakat hemen arkasından Atatürk'e bağlı silahlı adamlardan, Mustafa Kemal'den alınan talimattan bahsediyor.

İşte, 2024 yılında Kara Harp Okulu mezuniyet töreninde "Mustafa Kemal'in askerleriyiz" diyerek millete **kılıç çeken teğmenleri**n arkasında bu kafa var.

Adam kurnaz ya, denkleme bir de MİT'i, Emniyet'i, TSK'yı katarak bu kurumlardaki "suça meyilli" kişileri tahriki de tehdidine ekliyor.

Bunun adına **ajan-provokatörlük** denir.

*

Neymiş, Mustafa Kemal'den aldıkları talimat varmış.

Lan bu milletin de elinde Allahu Teala'nın talimatnamesi ***Kur'an*** var.

Gerektiğinde Allah yolunda savaşacak insanların sadece Afganistan'da, sadece Gazze'de olduğunu mu zannediyorsun?!

Şunun lafına bak: Mezarını, mezarlığını hazırlasınmış!

Alışmışlar **faili meçhullerle, trafik kazalı suikastlerle, zehirlemelerle** "putları Atatürk'e kulluk babından kendilerinin imtiyaz/ayrıcalık düzenine hizmet etmeyenleri" ortadan kaldırmaya.

*

Bu adamın söylediklerinin doğru olduğunu, böyle bir cinayet şebekesinin **sessiz/sinsi** bir şekilde faaliyet yürüttüğünü bilmiyor değiliz.

Gördük, görüyoruz..

Söyledik, söylüyoruz..

Fakat bunların dindar camiadaki **ajanları ve piyonları** "Vay paranoyaklar, vay kumpas destekçileri, vay kendilerini birşey zannedenler, yok böyle birşey" diye üstümüze salınıyor, konuşturuluyorlar.

Böyle nice satılmış tiple karşılaştık.

O ajanlara aldanan ya da aldanmak işine gelen menfaatperestler de onları onaylıyor.

Ama işte Allahu Teala adamı böyle konuşturtur, eteğindeki taşları ortaya döktürür.

Evet, dediğine göre, devlet kurumlarında **(akıl hastanelerindeki peygamberler, Mehdiler gibi) ölü atalarından talimat alan silahlı sinsi adamlar** varmış ve bunlar, birilerini mezara gönderiyorlarmış.

Adam daha ne desin!

Adam "Kör gözüne parmağım!" türünden açıklığın son sınırında konuşuyor.

"**Kemalist haşhaşi tarikatı**"nı ifşa ediyor.

Bunu biliyorduk, söylüyorduk, aramızdaki dost görünen düşmanlara ve ahmak dostumsulara anlatamıyorduk, Emin'in gür bir sesle ilan etmesi iyi oldu.

Bunu ondan duymak güzel.